

Hodnoty etiky a morálky

Následující, na zájmové teorii založené
vysvětlení má člověku usnadnit pochopení toho,
proč má svůj život a své bytí utvářet a vést
na základě etiky a morálky.

Die Werte der Ethik und Moral

Die folgende interessentheoretische Erklärung
soll dem Menschen das Verstehen
erleichtern, warum er sein Leben und Dasein
ethisch-moralisch gestalten und führen soll

von «Billy» Eduard Albert Meier

FIGU – SSSC
Freie Interessengemeinschaft Universell
Hinterschmidrüti 1225
8495 Schmidrüti ZH
Schweiz
www.figu.org

Hodnoty etiky a morálky

Následující, na zájmové teorii založené vysvětlení má člověku usnadnit pochopení toho, proč má svůj život a své bytí utvářet a vést na základě etiky a morálky.

Etika a morálka jsou dva pojmy, které spolu nepochybně souvisejí a bývají často stavěny na roveň, avšak existuje mezi nimi směrodatný rozdíl, neboť dotyčné normy a hodnoty morálky představují samostatnou skupinu, zatímco etika spíše popisuje, co je správné nebo špatné, což lze jiným a vědeckým popisem vysvětlit jako všeobecnou diskuzi o hodnotách »správneho« a »špatného«. Přesto však mají být pojmy etiky a morálky níže vyloženy ve vzájemné souvislosti.

Člověku se všude skýtají příležitosti k tomu, aby se vědomě choval v souladu s etikou a morálkou, aby si počínal zdvořile, poctivě, tolerantně a ohleduplně, jak ve svém každodenním životě, tak během celého života vůbec. Eticko-morální chování v jeho přirozeně dané podobě může člověk praktikovat ve všech situacích svého bytí, tedy jak ve všech soukromých oblastech, tak v každé společnosti, na pracovišti, u přátel a známých, jakož i v rodině, při stycích s kýmkoliv i v rámci silniční dopravy atd. Etika a morálka tvoří také praktické návody k vedení života, jeho hodnotným podmínkám a pravidlům, avšak rovněž i ke korektnímu jednání a konání, s nímž se musí člověk stále znovu vypořádávat. Pokud jde o etiku a morálku, tak stojí vždy zvláště v popředí její hodnotné tradiční podoby, které jsou registrovány jako zvláštní hodnoty, totiž hodnoty ochrany života, svobodné vůle, správného jednání a zachovy svobody.

Jako etické a morální jsou označovány hodnoty a pravidla, jež jsou v rodině, ve vztazích s přáteli a známými nebo ve společnosti všeobecně uznávány. Pokud se hovoří o tom, že nějaký člověk jednal nebo jedná z hlediska eticko-morálního správně, pak je tím v každém případě míněno, že svým chováním vyvíjel nebo vyvíjí takovou snahu, kterou lidé považovali, resp. považují za správnou a dobrou. Přitom se hodnoty a pravidla etiky a morálky označují jako dobré a uznávají se jako všeobecně cenné a hodnotné.

V rámci etiky a morálky existují též jistá doporučení, která předepisují určité eticko-morální jednání, jako např. v tom smyslu, že se písemně nebo ústně výslovně doporučuje: »Nezabiješ« nebo také »nepokradeš«, přičemž bez těchto doporučení (*»Gebote«, dříve překládáno i jako přikázání; pozn. překl.*) coby zákonů není soužití ve společnosti dobře možné.

Neeticko-nemorální jednání je chybné a špatné právě tehdy, když jej člověk provádí, ačkoliv je v rozporu s povinnostmi a ačkoliv jej vykonává z nedbalosti, vzteku nebo explicitně proto, že za ním vězí špatný, pomstychtivý nebo zláštný motiv.

Mezilidský život je vlastně přirozeně regulován etikou a morálkou, a tedy přirozenými etikami a morálkami, které mají i uspořádávající funkci, a sice v souvislosti se všemi úhrnnými, legitimizovanými, hodnotami, jež člověku nejsou od přírody dány, ale musí si je separátně vědomě osvojit. Etika a morálka tvoří pro člověka základní normativní rámec jeho chování a působení ve vztahu ke spolublížním, v rodině, vztazích s přáteli a známými a uvnitř společnosti.

Etika a morálka se ve vztahu k rodu člověka zaobírá v první řadě jemu přirozeně daným základním principem chování ke spolublížním, jakož ale i k planetě Zemi, k přírodě a její zvířecí a rostlinné říši, což psychologická věda zpravidla neuvádí, protože to zřejmě ani neví. Eticko-morální hodnoty se však vážou též na otázky sexuality a neomezují se, resp. nikdy se neomezují, ani na přčetné další záležitosti, ale jsou nanejvýš důležité, jako kupříkladu ve věci logiky, rozumu, zdravého úsudku

a odpovědnosti. Tyto atributy platily zvláště a v každém případě a musejí platit i po všchnu budoucnost. Už jen myšlenky a pocity, jež mohou kupř. vést od eticko-morálního uspokojení přes rozhořčení, soucit či vinu až po zvláštní emoce, je nutno členit na hodnoty, které si člověk za normálních okolností nikdy neuvědomuje.

Etika a morálka se v podstatě zabývají lidským jednáním ve vztahu k dobru a zlu, i ve vztahu ke správnému a špatnému, a sice zejména z hlediska chování.

Tyto hodnoty se přirozeně vyvinuly již před mnoha stamilióny let a zakotvily se v běhu evoluce přirozeně jako vlohy ve všech živočiších, a tedy i na úrovni základních hodnot v člověku. Na stranu druhou si však musí člověk velkou část všech hodnot sám vypracovávat výchovou a výchovným osvojováním si atd.

Základní pojmy etiky a morálky tedy v zásadě nejsou ničím, co člověka uschopňuje jednat z hlediska eticko-morálního správně. Naopak si musí člověk velký zbytek všech etických a morálních hodnot, jimiž se odlišuje od všech ostatních živočichů, osvojovat sám, jelikož mu nejsou od přírody dány. Člověk totiž disponuje osobností s vědomím, které může vědomě a na základě instinktivních pocitů využívat, a sice na rozdíl od ostatních životních forem, jež mohou své vědomí využívat pouze slabě na úrovni částečného uvědomění a instinktů. A když se člověk naučí těm mnoha jiným hodnotám etiky a morálky, tak se pozvedne k pravému lidství, a tím i k tomu, aby svým vlastním způsobem praktikoval společenské soužití, jež bude prosté nenávisti a jež bude zahrnovat veškerou pomstu a odplatu, pomlouvání a nepoctivost všeho druhu, přičemž člověk ani nebude vykonávat násilí, nebude vraždit a zabíjet, a nebude tedy ani znát žádné nepřátelství a vést války.

Etika a morálka neznamenají pouze to, že se nemá zabíjet, ale vypovídají též o tom, že člověk nemá vést války a udělovat tresty smrti, a že se nemá ani přít, nenávidět a být násilný atd. Etika a morálka ale vypovídají také o tom, že má být člověk sebevědomý, sebejistý, věrný povinnostem a poctivý atd.

Tvrdí se, že eticko-morální názory ve vztahu k drogám a sexu atd. se asi z 50 procent dědí, zatímco zbývajících 50 procent tohoto odklonu se vysvětluje jedinečným sociálním prostředím. Tak na to ovšem podle přirozené etiky a morálky nelze nahlížet, neboť ty se od přírody plně zaměřují na to, aby bylo zajištěno soužití každého rodu a druhu, vždy podle jeho povahy. Tento přírodní aspekt eticko-morálních hodnot zahrnuje však jejich nejmenší část, neboť velký celek etiky a morálky si musí člověk vypracovat sám. Pokud jde o tento celek všech hodnot veškeré etiky a morálky, tak se musí každá osobnost individuálně rozhodnout, zda si jej vypracuje, nebo nikoliv. Tyto faktory totiž ve vztahu k názorům a domněnkám nejsou dědičné, ani ve vztahu k nějakým aspektům, ani přímo či nepřímo, neboť těmito hodnotám se musí člověk správně vědomě a ochotně naučit a také je sám uskutečňovat.

Děti se přirozeně dané části etiky a morálky učí již nevědomě, když jsou ještě velmi malé, neboť jsou v tomto ohledu zpravidla indoktrinovány již po narození, aniž by to rodiče vnímali, a aniž by si to tedy uvědomovali. To probíhá tak, že matka a otec novorozence zcela přirozeně »hýčkají« svým přirozeným eticko-morálním způsobem a tím jej opatrují a opečovávají. A to právě činí tak, jak to před stamilióny let již přirozeně, resp. svým přirozeným způsobem činili prvotní živočichové, což umožňovalo soužití rodin a stád životních forem, přičemž lidé dnes nevědomě jednají tímto způsobem. Část lidí ale díky své osobnosti a síle svého používaného vědomí dokáže vědomými myšlenkami a z nich plynoucími pocity činit eticko-morální rozhodnutí. Oproti tomu mnohem větší část jiných lidí pěstuje – aniž by si to uvědomovala – zdánlivé myšlenky a podléhá závislosti na bludné víře, vinou čehož vegetuje ve víře, zahrhuje skutečnost a její pravdivou povahu a trestá ji

svojí věřivostí. To je známkou toho, že je víra – ať už náboženská, nebo světská – hluboce zakořeněna v charakteru člověka, a že on není schopen vnímat realitu tak, jak je skutečně dána. Tito lidé podléhají vinou své víry chybnému pocíťování, takže ani nedokážou rozlišovat skutečnost a její pravdu, jakož ani neskutečnost a nepravdu jako správnou či chybnou. To má zákonitě za následek, že vlivem své závislosti na bludné víře hodnotí tuto závislost jako správnou, zatímco realitu hodnotí jako chybnou, přičemž svoji víru vehementně brání. Z toho důvodu nejsou schopni rozeznávat negativno a pozitivno, a rovněž ani nevědí a nechápou, že to pravé, dobré a správné nepřichází a neroste samo od sebe, ale musí to být zasazeno a pěstováno, dříve než to člověk může sklízet a usměrnit do správných drah logiky a rozumu. Člověk, jenž propadl závislosti na věřském bludu, musí tedy nejprve nalézt sémě, které v něm bude klíčit a vzrůstat a umožňovat mu, aby činil správná, víře cizí, avšak pravdivá a kvalitní eticko-morální rozhodnutí. Člověk, který fakticky samostatně myslí, a tedy není věřící – a jemuž je tvorba pravlastních myšlenek a utváření správných a hodnotných pocitů povinností, díky čemuž si buduje také zdravý a pozitivní psychický stav –, je vskutku někým, kdo kvalitně vede svůj život a dokáže kdykoliv zvládat své bytí.

To vše v tomto ohledu je známkou toho, že jsou hluboko v jeho mozku zakořeněny etika a morálka, a proto je v něm stále přítomné pocíťování toho, co je správné a co špatné, takže dokáže vždy správně rozeznávat a chápat realitu, a tím i skutečnost a její pravdu; proto dokáže i vždy činit správná rozhodnutí a správně jednat.

Tvořivá energie je, vedle osobnosti a vědomí, tím krajně nejdůležitějším faktorem v tom smyslu, že Tvořením daná energie a síla dává člověku život, a sice v tom ohledu, že oživuje osobnost, a tím i vědomí. Je to právě tato energie a síla, která člověka uschopňuje k tomu, aby vytvářel svým vědomím myšlenky a pocity, díky nimž může nejen utvářet, formovat a využívat svůj každodenní život, ale rovněž se i učit a osvojovat si vědění, s jehož pomocí prodělává další evoluci, resp. se vyvíjí a stává se vědoucejším, rozumnějším, znalejším, dovednějším a učenějším atd. Tím se utváří trvalý evoluční otisk a rozumění skutečnosti a její pravdě, což v podstatě pozvedá vědomí, jeho myšlenky a pocity a také formuje stav psychiky do vysoké kvality, což plodí morálitu spojenou s etickými normami, a tím i se zásadami mravních hodnot, které regulují všeobecné mezilidské chování; toto chování pak mnozí lidé za normálních okolností uznávají a akceptují jako závazné a pocíťují jej též jako mravní cítění jednotlivce. V zásadě je nutno rozumět tomu, že veškeré působení vědomí představuje stále produkt Tvořivé energie a skýtá člověku možnost, aby na základě její energie a síly udržoval život ve funkci a vědomostně jej evolvoval.

Všechny možné a myslitelné myšlenky a pocity v pozitivní i negativní podobě vycházejí pouze z toho, že pouze energie Tvoření skýtá veškerou energii a sílu k tomu, aby mohl člověk svým myšlením vytvářet též pocíťová hnutí. Rozhoduje však sám o tom, jak bude své myšlenky a pocity v pozitivní či negativní podobě formovat a zda bude nakloněn skutečnosti a její pravdě, anebo neskutečnosti, a tím nepravdě.

Pokud se rozhodne, že bude sám myslet reálně a že bude z tohoto myšlení vytvářet a pěstovat reálně-pozitivní pocity, tak bude člověkem, který bude vidět realitu tak, jak je skutečně dána, a proto se bude stále snažit, aby také vše posuzoval, rozhodoval a vykonával na základě skutečnosti a její pravdivé povahy. Je-li však člověk nerozhodný, nedbalý, ledabylý a prostý energie ve smyslu lhostejnosti, nebo je-li příliš mladý v postihování skutečnosti a její pravdy, tak se začíná již velmi záhy izolovat od reality – zpravidla vlivem indoktrinace při výchově či na základě věcí, o nichž se doslechl nebo které »okopíroval« od svých známých či z okolního prostředí atd. To má za následek, že se přiklání k tomu, čemu chce jednoduše věřit a co chce přijmout jako pravdu, a tudíž bez přemýšlení jednoduše důvěřivě spoléhá na všechno to, co je mu říkáno a vyprávěno. Všechno opačné, co se zakládá na skutečnosti a její pravdě, pak neuváženě odmítá a pokládá za lživé a podvodné; zato však s nadějí sází na uskutečnění svého očekávání, které však po všechen čas

zůstane nenaplněné. To proto, že tato naděje vyplývá pouze z troufalého, předstíraného lživého klamu a zlého podvodu, jenž se v podstatě zakládá na přeludu a iluzi, jež s sebou přináší bludy a nesplnitelná očekávání. Tím se člověk dostává až do situace, v níž začne věřit těmto lžím a podvodům, které mu předstírají něco, co neexistuje, a které v každém případě brání jeho samostatnému myšlení a rozhodování v tom směru, aby si detailně všechno prověřoval a aby našel skutečnost a její pravdu, jelikož jednoduše podléhá víře, od níž se již není schopen odpoutat. Tak to probíhá i s každou náboženskou vírou, která je indoktrinačně vtlučována do hlavy většině dětí již od nejútlejšího věku, často již od narození, což vyrůstajícího člověka dohání k věřské závislosti a k odpovídajícímu, na náboženské víře založenému chování. Může se zde jednat o jakékoliv náboženství, neboť ve vztahu k víře v tom není rozdíl, jelikož každá víra se již za velmi krátkou dobu zvrhává v nehoráznou závislost, kterou mladý člověk nedokáže ovládat a s níž pak dospěje a prochází svým životem.

Každá náboženská víra vede k závislosti v podobě beznadějně mánie, a proto člověk jí stížený pociťuje silnou touhu, aby v sobě svoji drogu víry a své závislé chování stále hlouběji zakotvoval, kvůli čemuž v tomto ohledu ztrácí kontrolu nad svým samostatným myšlením tak, že v každé situaci věří, že Bůh, v něž věří, už všechno správně uspořádá. Tento negativní důsledek jeho věřské mánie vede k tomu, že se jí už není schopen zřici, a tudíž se u něj ve vztahu k jeho závislosti nikdy neobjevují abstinenční příznaky, ale ani žádné pochybnosti či úvahy, když je na tuto závislost tážán. Pokud se to však jednou přece jen stane, tak se u něj ihned objevují útrapy spojené s abstinenčními příznaky, jež vedou zpravidla k tomu, že neprodleně ukončí známosti a přátelské vztahy atd. s lidmi, kteří se odvážili ve smyslu pochybností či vysvětlení pozvednout svůj hlas ve věci věřské závislosti. To je zpravidla důvod, proč věřící jednoduše zanedbává povinnosti a proč jednoduše bez hlesu ukončuje své známosti, přátelství či úzké vztahy, jak bylo již řečeno.

Závislost na náboženské či světské víře se u vyrůstajícího člověka vyvíjí zpravidla plíživě, a tedy nikoliv tak jako u dospělého člověka, který si vlivem nějakého zážitku atd. osvojí bludnou bohovíru z okamžiku na okamžik nebo za krátkou dobu. U dítěte probíhá víra plíživě přes vícero plynulých stupňů, jež se odvíjejí z vývoje rostoucího věku, přičemž člověk drogu víry stále více a více používá k tomu, aby se vyhnul problémům, zatímco pozbývá kontroly nad vlastní odpovědností ve věci etiky a morálky a to, co ztratil, nahrazuje více a více špatnými zvyklostmi. Přitom se mánie víry točí už jen kolem toho, že v člověku vzniká skrytá nebo otevřená nenávist proti všem spolublížním, kteří nezastávají přesně touž víru nebo kteří jsou bez víry.

Věřská závislost se nezakládá na genetických dispozicích, ale jen a pouze na indoktrinujících vlivech a na tom, že jí dotyčný člověk neuvážlivě »kopíruje« od ostatních. V nábožensky věřící rodině se dítě již v nejmladších letech konfrontuje s obtížnou výchozí situací ve věci nábožné víry, přičemž tato situace pro něj představuje riziko, že nebude moci beze škod samostatně rozvíjet svůj myšlenkový svět, neboť náboženská víra, kterou mu projevují členové rodiny, působí nebezpečně indoktrinačně, čemuž se dítě nedokáže bránit, nebo jen velmi stěží. Z těch kterých rodinných konfliktů, stresu, násilí, ba dokonce ze zneužívání v dětství či v mladistvém věku, vystává náboženská víra, která nepřipouští nosný eticko-morální sebevývoj, která však mnohem spíše od základu ničí jakoukoliv osobní kontrolu eticko-morálních impulzů, jakož i smysl pro sociální vývoj. Toto rovněž narušuje kompetence pro budování všech důležitých ochranných faktorů ve věci zdraví, a proto bude muset vyrůstající člověk ve své pozdější dospělosti zákonitě hospodařit s nedostatečnými obrannými silami svého imunitního systému. Veškeré násilí, stres a mnohé jiné, z eticko-morálního pohledu nesprávné věci – které pocházejí i od okolního společenského prostředí a které mají negativní vliv na všeobecné kulturní poměry – přispívají velmi silně k bludné víře, která působí nejen nábožensky, ale i světsky.

Nedostatečné společenské normy etiky a morálky – které jsou jako takové ve svém plném rozsahu »psychologické vědě« očitě neznámé, avšak tvoří ve svém celkovém rozsahu obsáhlé hodnoty, díky nimž se člověk stává pravým člověkem, pokud si jim naučí, pokud je ovládá a aplikuje v každodenním životě – představují velký zlořád, kvůli němuž člověk coby myslící bytost myslí, rozhoduje se a jedná v rozporu s tím, co je správné, neutrální a životně optimistické. Z toho důvodu pak vše zaměřuje na boj, na zhoubný trest, na vraždění a zabíjení, což ve svém myšlení vnímá jako dobré a spravedlivé, resp. tímto způsobem klamně uvažuje a obhajuje to. Toto se objevuje také v právosloví, a to už jen proto, že se vykonávají tresty smrti a že se také tajně či otevřeně mučí, že jsou lidé nespravedlivě osouzeni a pronásledováni a vyměřuje se jim nespravedlivá výše trestu. Je zde také faktor výkonu trestu, který bývá nezřídka doprovázen sužováním, šikanováním a jinými zlými a člověka nehodnými metodami.

Boj se však vede i na politické úrovni, a sice s pomocí nucených zákonných opatření, která lidem oklešťují nebo loupí svobodu, ale také s pomocí vojska, které bojuje ve válkách kvůli státním nevráživostem, a s pomocí rozkazů k zabíjení a vraždění, což nepřináší jen hromadná úmrtí, trápení, nouzi a bídu, ale i obludné destrukce cenných lidských výtvarků. Ale to ještě není vše, neboť také trápení, nouze, zvrhlosti, lži a závažné finanční a jiné podvody, jakož i případy vražd a zabití atd., vinou různých druhů sportu, jsou natolik eticky a morálně nehodnotné, že to nelze nazvat jinak než jako příšerné. To proto, že tyto sporty se zaměřují jen na boj a vítězství, což nevede jen k rozepřím a násilí, ale též k nenávisti, pomstě, pronásledování, a dokonce i k vraždám a zabíjení. Je s tím spojena také touha po moci, a každý chce být větší a lepší než ten druhý, než jeho bližní, a už jen to opět zavrhuje příčinu k tomu, aby bylo ubližováno spolubližnímu, aby byl znevažován a nakonec nenáviděn atd.

Tím se v člověku vyvíjí psychoaktivita, která zasahuje celé jeho zdánlivé myšlení a tak jej ovlivňuje, že jeho mozek uvádí do chodu komplexní chemický proces asi 90 miliard nervových buněk, jež dále produkují chemické messengerové látky a ty pak vyvolávají myšlenky a generují postoj, který touží po uspokojení, právě tak, jako toto uspokojení vyžaduje věřská závislost. Tento proces se již nedá jednoduše vyřadit, jelikož jej člověk může už jen velmi obtížně kontrolovat, pokud je jednou již přítomen, a proto musí již předem dbát na to, aby se tohoto manického stavu víry vyvaroval. Toho je však schopen pouze tehdy, když bude zůstávat při jasných smyslech a když se nikdy a za žádných okolností nebude oddávat víře v nějakou věc, díky čemuž věřské závislosti nepropadne. Věřská závislost působí bez výjimky tak, že je člověk schopen už jen zdánlivého myšlení, které se zakládá na tom, že člověk není schopen myslet podle skutečnosti a její pravdy, ale činí tak pouze zdánlivě, což ale nevnímá, protože jeho zdánlivé myšlenky nejsou neutrální, ale v každém případě ovlivněné tím, co jej vinou věřské závislosti ovládá.

Problematika spojená s tím, že si lidé neosvojují etiku a morálku, má za následek, že je fakticky obsáhle neovládají – lidé je zpravidla ani »necvičí« v úplném rozsahu, ale jen nedostatečně, protože to psychologie nevědomě takto doporučuje a tvrdí, že mají lidé dodržovat pouze určité způsoby chování, aby tím sloužili společnosti. Člověk si vskutku nepěstuje závislost jen na své víře, nýbrž i na svém nedostatečném eticko-morálním chování, jež z této víry vyplývá. A to se děje proto, že člověk kvůli své manické víře zanedbává všechny aktivity a závazky spojené se skutečností a její pravdou, což neškodí jen jemu samotnému, ale i celému sociálnímu prostředí. Avšak člověk této manické víře podléhající to nevnímá, což má velmi rozličné důvody, z nichž většina spočívá v mozkových pochodech, neboť také chování stimuluje limbický systém a reaguje patřičným způsobem, jako to nastává při závislosti na substancích.

Pokud se chce člověk skutečně odpoutat od věřské závislosti – náboženské nebo světské –, tak nemá tak dobré šance jako lidé, kteří propadli závislosti na substancích, neboť u těch lze abstinenci příznaky léčit lékařsky a mohou být v případě nouze izolováni na klinice nebo v soukromých prostorách. To žel není možné v případě lidí závislých na náboženské či světské víře,

protože ti jsou každodenně konfrontováni se spolublížními, kteří jsou rovněž manicky věřící a kteří svojí závislostí ovlivňují ty, kteří se od ní chtějí osvobodit. Dotyční jsou tedy odkázáni jen sami na sebe a na to, aby se vědomě snažili vytvářet si své vlastní jasné myšlenky a pocity ve vztahu ke skutečnosti a její pravdě a jednat s ní v souladu. Při tom si musejí také jasně uvědomovat, že si musejí uchovat svoji vůli k pochopení a své chování v tom směru, že se budou nadále obracet už jen ke skutečnosti a její pravdě. Při tom je od člověka chybné, a tedy nesprávné chtít zatajit, že se osvobozuje od věřské závislosti, neboť má být známé, že u něj nadále stojí v popředí myšlenky, pocity a vnímání faktické reality a že vstupují do viditelné a slyšitelné sféry. To může v těch kterých případech rovněž zabránit tomu, aby třetí osoby »chtěly přesvědčovat« a začaly se tak pokoušet o to, aby si dotyčný svoji manickou bludnou víru zachoval. Pro dotyčného je ale také nutné, aby se ve svých myšlenkách a pocitech nenechal skličovat, strachovat ani dráždit, ale aby si stále zachovával kontrolu nad svým samostatně zvoleným závazkem, že bude proti věřské závislosti bojovat a že ji odloží.

Není tomu tedy ani tak, že člověk vede dvojí život, neboť má otevřeně a upřímně žít se skutečností a její pravdou tak, jak je vskutku dána. Když člověk toto plně a zcela zohlední, tak ani nebude podléhat slabosti a neschopnosti v tom směru, že by bez závislosti na bludné víře nemohl žít, a nebude v něm ani vznikat ignorance vůči lidem na bludné víře závislým, a proto k nim bude navzdory jejich věřskému bludu přistupovat normálně, aniž by na ně kvůli jejich závislosti dotíral atd. On sám ale musí dbát na všechny nezbytné obranné mechanismy a ochranná opatření proti manické bludné víře, což značí, že nemá nikdy ztrácet z očí realitu skutečnosti a její pravdy a že musí tímto způsobem zachovávat své myšlenky a pocity zdravé a zaměřené na realitu, přičemž i jeho psychický stav musí zůstávat stále stabilní.

Zbavovat se závislosti na věřských bludech je sice velmi namáhavé, ale nejedná se o naprosto doživotní diagnózu, neboť získá-li člověk procesem učení se eticko-morální poznatky, tak v něm vzejde i smysl pro logiku, rozum, soudnost a odpovědnost. Z toho vyplyne, že rozezná realitu a to, že život a všechny osudy neřídí »milý pánbůh«, andělé, »světci« nebo »dobří duchové« atd., nýbrž pouze sám člověk svými vědomými myšlenkami, pocity, rozumnými rozhodnutími a korektním jednáním. Přitom má však v člověku stále zůstávat přítomná jistota toho, že v životě nic nereguluje manická bludná víra, ale že sám člověk určuje svá správná rozhodnutí a své v každém ohledu odpovědné jednání svými korektními myšlenkami a hodnotnými pocity. Tato základna chování je vytvořena tak přirozeně jako etika a morálka, jež přirozeně vzešly v prvotních živočiších již před stamilióny let a zaručovaly, aby se tito živočichové mohli spolčovat, dokonce i tvořit rodiny a stáda a zacházet s konflikty. Tehdejší doby již uplynuly do minulosti, a vlivem evoluce vznikl člověk, který začal být schopen vědomě myslet, tvořit pocity a uplatňovat logiku, rozum a zdravý úsudek. Avšak místo toho, aby se od základu přiklonil k přirozené etice a morálce a aby si vědomě osvojil všechny jejich hodnoty, tak jednal opačně a vzdaloval se více a více přirozenosti, a tím i většinu všech etických a morálních hodnot. Kvůli tomu se stal sobeckým, začal chybně myslet a ukládal do hlubin svého charakteru všechna negativa a zlé špatnosti, jež při každé vhodné či nevhodné příležitosti propukají a zavádějí člověka až k vraždění a zabíjení, a dokonce od nepaměti i k válkám a destrukcím. Potom k tomu přistoupila ještě i náboženská víra, která se vyvinula v blud a nakonec v závislost, a proto dnes většina pozemského lidstva podléhá manické bludné víře a přestala být schopna pěstovat vědomě a samostatně myšlenky, tvořit takto pocity, činit správná rozhodnutí a jednat bez spolupůsobení faktorů manické bludné víry. K tomu je pokládán základní kámen již v raném dětství, neboť v této době se již tvoří základ víry, a tím předstupeň závislosti na bludné víře, která člověka činí neschopným k tomu, aby se vědomě učil všem těm četným hodnotám přirozené etiky a morálky, které psychologická věda tak jako tak uvádí jen v nemnohých hodnotách, které by však ve svém celkovém úhrnu byly nezbytné k tomu, aby se člověk skutečně stal pravým člověkem, jímž by samozřejmě od základu musel být. Ony obsáhlé přirozené hodnoty etiky a morálky – které však pozemšťané ignorují, kvůli čemuž jsou ve svém životě stále konfrontováni s nepříznivými

výzvami – se nerozvíjejí samostatně, ale člověk si je musí vědomě a záměrně osvojit. Není tomu tedy v žádném ohledu tak, jak opakovaně tvrdí sociální média a psychologické vědy v tom ohledu, že je vše perfektní, neboť tato lež a tento klam odrazuje člověka od toho, aby se ptal na hlubší souvislosti etiky a morálky a dozvěděl se, že to, co v tomto ohledu veřejně vyučují »odborníci«, není nic víc než prázdný dým. To, co se velmi nedostatečně vyučuje, ani nevede člověka k tomu, aby dosáhl pravého lidství, ani tím nejsou odstraňovány všechny zlé špatnosti a negativa, jako je zášť, pomsta a odvěta, jako je pomlouvání, kriminalita a zločinnost, jako je lhaní a podvádění, jako jsou války, běsnění, mučení, ničení a vraždění. Není tím omezováno ani vraždění a zabíjení na soukromé úrovni, a ani rozbroje, jiné násilí a všechny zlořády všeho druhu vůbec.

Bude-li si člověk vědomě osvojovat hodnoty etiky a morálky, tak se bude seznamovat s vlastními silnými stránkami a hodnotami, díky čemuž si v sobě samém vytvoří zdravou důvěru a bude také schopen využívat schopností, jakých se sám dopracuje, bude moci být stále vědomě a skutečně aktivní a bude schopen jednat. Vazba na jiné lidi se bude utvářet upřímně a dobře, styky s nimi začnou být plné důvěry a budou zrcadlit to, co ze svého charakteru člověk v pozitivním smyslu skutečně vydává, co v sobě od základu pozitivně vytvořil svým vědomím a jeho myšlenkami a pocity. Pouze z vědomí, na základě vědomého procesu učení, se krystalizuje pravý stav etických a morálních hodnot, a proto se označuje jako morální uvědomění a ve smyslu nauky o poznávání, vědění a principech i jako morální filozofie. Tato filozofie se vytváří a formuje na základě logiky, rozumu, zdravého úsudku, myšlenek a pocitů v negativním či pozitivním smyslu, takže člověk sám určuje její etiku a morální status, který v sobě skrývá také estetika, tedy nauka o smyslovém vnímání, resp. nahlížení. Estetika podněcuje smysly při pozorování věcí, čímž člověk tyto věci vnímá na základě »kalistiky«, resp. je rozčleňuje podle svých pocitů na příjemné nebo nepříjemné, na krásné či ošklivé atd. Pouze sama Tvořivá energie však člověku zajišťuje, aby z jeho vědomí vycházející myšlenky a pocity na bázi logiky, rozumu a zdravého úsudku určovaly stav jeho etičnosti a morality a aby tyto atributy i udržovaly ve funkci. Člověk sám si však určuje, jak bude tyto atributy pozitivně či negativně utvářet a uplatňovat, resp. vykonávat a zachovávat, což ale opět činí pozitivním nebo negativním způsobem na základě logických či nelogických myšlenek a pocitů. Pěstuje-li rozumově dobrá a vědomá, odpovědná myšlenková hnutí a jim odpovídající pocity, tak z nich vznikají vysoce kvalitní eticko-morální základní hodnoty vysloveně dobrého a afirmativního (kladného) postoje ve vztahu k všeobecnému chování. Z opačných, negativních myšlenkových hnutí a pocitů však vznikají účinky špatné a ty, které dokonce poškozují tělo a zdraví, tedy účinky, jež vyvolávají špatnou morálku a právě tak špatný emoční stav a jež nechávají etiku upadat do nicoty. Pozitivní nebo špatná etika a morálka tedy vycházejí z dobrých nebo špatných myšlenek a pocitů, jež vyvolávají objektivní, životně optimistický, anebo neobjektivní a životně pesimistický morální stav, jakož i etiku, resp. mravní chování velmi negativní podoby. Avšak morálka a etika – které vlastně představují základní pilíře toho, aby mohl člověk soužit se sobě podobnými, tedy v rodině, v kruhu přátel a ve společnosti atd. – mají enormní význam i pro zacházení se sebou samým, neboť v podstatě určují charakter člověka. Je tedy zcela mylné a chybné se domnívat – jako to činí a jak se domnívají, věří a »vyučují« »odborníci« –, že eticko-morální moment lze hodnotit pouze jako způsoby chování vůči vnějšímu okolí, neboť v podstatě tento moment určuje, čím, kým a jakým člověk sám je. Morální uvědomění, resp. morální filozofie, kterou člověk pěstuje a projevuje, určuje jeho osobnost, a sice v tom smyslu, kým, jakou a čím tato osobnost je. Mimoto lze z jeho morální filozofie nepochybně i jasně rozeznat, jak pracuje jeho vědomí a jak je kvalitní po stránce logiky, rozumu a zdravého úsudku.

Vpravdě nejsou právě hodnoty morálky a etiky většinou lidstva známé, a už vůbec jí není známý fakt, že vlastní osobnost člověka je určována etikou a morálkou, resp. osobním morálním uvědoměním, natož aby tato většina znala jednotlivé faktory v této oblasti. Velké části lidí jsou eticko-morální hodnoty známy jen částečně a skrovně v jistém rámci, a sice ohledně toho, jak etika, morálka a jejich aplikace na úrovni chování celkově vzato působí vůči společnosti, spolubližním, rodině

a v přátelských vztazích atd. Hlouběji a podrobněji se s morální filozofií vskutku a vpravdě vypořádává pouze nepatrná menšina, která se v tomto ohledu chová rozumně a naprosto správně. Vpravdě však velmi vážně a dalekosáhle usilují o hodnoty morálního uvědomění pouze nemnozí lidé, tedy právě minorita, přičemž ono morální uvědomění v sobě skrývá mnohem více hodnot, než o kolika vypovídají všechny psychologické popisy a kolik jich uvádějí moralisté atd.

Etika a morálka tvoří společně morální filozofii, která poukazuje na lidské rozhodování a jednání v dobrém a zlém smyslu, resp. ve správném a chybném smyslu vedení života, a tím i charakterového postoje, avšak poukazuje i na všeobecné chování a explicitně na zacházení se sebou samým a vlastní osobností, přičemž jsou uplatňovány mnohé pozitivní hodnoty i negativní nehodnoty.

Etika a morálka mají být pro každou osobnost v lidstvu povinností k naplnění, přičemž jimi má být kvalitně určován život a chování jednotlivce, a sice v podobách každodenní péče o sebepoznání a profesionálního svobodného rozhodování, jednání a pěstování korektního lidského chování ve všech dimenzích. Tyto hodnoty je nutno orientovat interdisciplinárně na autonomně-osobně-profesionální interakci, a sice ve svobodné sebekontrolě, jakož i v hodnotách všech autonomních principů jako v pozitivní pozornosti a vytrvalosti. K tomu náleží princip loajality a míru, jakož i principy spravedlnosti, pozitivní smýšlení, princip pořádku, principy tolerance, cílevědomosti, harmonie, vcítění se, zájmu, ochoty pomoci, pracovitosti, principy svobody, sociální péče, jakož i ochrany vší existence života, zabraňování škodám, pravé lásky, férovosti i respektu. K tomu patří rovněž principy empatie, bezpečí, disciplíny, dobrého svědomí, integrity, zdraví, rodiny, snahy spět k cíli, blahobytu, jakož i úspěchu, nekradení, čistotnosti, důvěryhodnosti, spolehlivosti, podpory a nápomocnosti, jakož i akceptace, odolnosti, lásky k bližnímu, svobody, míru a mírumilovnosti, náklonnosti, sympatie, přátelství a uznání, poctivosti a dobrotivosti, ale dále i principy obecného blaha a všechny dobré hodnoty společnosti, nezabíjení, nenásilí, absence nenávisti a pomsty a nevedení válek atd. Tyto nyní uvedené hodnoty však nejsou úplné, neboť vedle všech těchto jmenovaných významných eticko-morálních hodnot existují v rámci opravdového lidství ještě četné a různé další, na něž musí opravdový člověk dbát a které musí naplňovat.

Je doporučeno, aby člověk etiku a morálku uskutečňoval podle svých nejlepších schopností a dovedností po všechnu dobu a v každé situaci, a aby nikdy nijak neublížoval druhým lidem, neohrožoval jejich život, nebo jim jej dokonce nesebral. Rovněž musí i respektovat a chránit všechny lidi a živočichy v přírodě, zvířecí a rostlinné říši a taktéž samotnou planetu Zemi a všechny její ekosystémy.

Morálka a etika nejsou však pro všechny ty, kteří jsou pachateli vůči sobě samým, v každém ohledu ničím více než prázdným dýmem, neboť jakmile jde o jejich vlastní bezpečnost, jejich jmění a majetek a jejich vlastní »kůži«, tak je celé jejich okázalé počínání ve vztahu k jejich »lidskosti« pryč a rozplyne se. Tak je tomu proto, že jejich morálka a etika nebyly nikdy pravé a netvořily pevný způsob chování, ale zakládaly se jen na zdánlivých myšlenkách a fixním preludu, jenž existoval jako idea a fantazie. Za klamavou maskou údajné morálky a etiky člověka, který se mylně pokládá za vědoucího, dobrého, spravedlivého a počestného, stále číhá nepřátelství, zášť, pomsta, pomluva, násilí, válka a ostatní vraždění a zabíjení atd. Ve skutečnosti je v sobě samém plný rozporů, a tak pro něj všechno vědění, všechno dobré, spravedlivé a počestné atd. hned naprosto ztrácí hodnotu, zapomene na to a každá forma jeho klamné morálky a etiky se rozplyne, jakmile se v něm pohne jen náznak sebeobrany, nenávisti, pomsty a odplaty. Může se jednat o jeho osobní důvody, ale rovněž i o povely vojska, soudů nebo úřadů atd., kvůli nimž »zapomíná« všechnu svou iluzorní morálku a etiku a začne jednat právě opačně, tedy právě ve smyslu nemorality a neetičnosti, které začne uplatňovat a které propuknou. To proto, že v zásadě číhají v hloubi jeho charakteru a ihned »udeří«, jakmile se k tomu jen naskytne příležitost, protože stojí nad veškerou iluzorní morálkou a etikou, jimž se člověk ve skutečnosti nenaučil a jež nepěstuje, ale pouze si je namlouvá. Zejména

se tato klamná představa morálky a etiky prosazuje u většiny hloupých lidí, kteří bludně věří v Boha nebo kteří pěstují jiné náboženské ambice, a jsou proto kvůli své víře nábožensky pomstychtiví. Mnozí z nich dokonce schvalují trest smrti a nezdráhají se – jako tomu bylo již od nepaměti – účastnit se veřejných poprav lidí, kteří bývají předtím ještě mučeni, jako hulákající čumilové. Obětem poprav byly předtím ještě velmi často lámány všechny kosti a dotyční byli následně lámáni kolem, zatímco diváci se jim navíc ještě vysmívali a »uspokojovali se« tím, že odsouzenci na smrt trpěli pekelnými muky. Pravidlem přitom bylo – a tak je tomu ještě i dnes tam, kde se konají veřejné popravy, jako například kamenováním, setnutím hlavy, udušením, utopením nebo zastřelením atd. –, že se davu diváků, které se »pásly« pohledem na popravu, následně zveličovaly tím, že se lidé chvástali výroky jako »byl jsem při tom a vše jsem také sledoval« atd. *(Ve švýcarské němčině nemá výraz »blagieren« /chvástat se/ nic společného s pozdně latinským výrazem »plagiát«, což znamená »uloupení člověka« atd., ale jedná se jednoduše o slovo s významem velkohubého přehánění, vychloubání, ujišťování, zvyšování důležitosti sebe nebo nějaké věci v rozporu se skutečností atd.)* Skutečně se veřejné mučení a popravování člověka od nepaměti nezakládá na ničem jiném než na uspokojování se, satisfakci, spokojenosti, a pro mnohé dokonce na blaženém pocitu spojeném s naplněním zvrácených představ – ve staré době se také často popravovala zvířata jako prasata, psi, kočky, krávy, koně, ovce, kozy, slepice atd. nebo kohouti, protože např. údajně nakladli vajíčko.

Pro davu hlupáků a omezenců to byl lidový spektakl, který je ale ještě i dnes zcela běžný ve státech, které praktikují veřejné popravy, přičemž lze s jistotou říci, že jak soudy a soudci, kteří uvalují na člověka trest smrti, tak vykonavatelé takového rozsudku a ukájející se diváci si nemohou připisovat pražádnou morálku ani etiku. Jejich okázalé morální a etické počínání, které předstírají, je pouze pokrytectvím a vpravdě jen podvodem, stejně jako u ukájejících se diváků poprav, aktivně vraždících vojáků atd. a těch, kteří vraždí v manželství a rodině či údajném přátelství z důvodů hamižnosti, penězochtivosti, nenávisti, pomstychtivosti a touhy po odplatě atd.

Avšak nyní vyvstává otázka, co morálka a etika ve své obsahové hodnotě vlastně znamenají, jaký je jejich smysl a účel. Člověk v zásadě žije tak, že se nad těmito hodnotami důkladně nezamýšlí. Z toho důvodu ani nechápe, že morálku a etiku uplatňuje pouze iluzorně, protože tyto hodnoty – když se na věc podíváme opravdově a správně – vskutku používá a žije podle nich pouze zdánlivě. Ve skutečnosti a její pravdě žije v rámci morálních a etických hodnot jen proto, že je běžně a obvyklé se začlenit do rodiny, kruhu přátel, do společenství, organizačního sdružení nebo společnosti atd. a prezentovat se pokojně, avšak tento přístup se rychle mění v opak, když se »otočí vítr« a když všechno neběží tak, jak si to člověk představuje. Velmi rychle pak člověk vyrukuje s rozčilením, následně s hádkami, nenávistí, pomstou, odplatou a pomlouváním, což se celkově přičítá morálce a etice, jejichž pojmy jsou jednomu či druhému člověku možná známé, avšak lidé si je pro vlastní osobnost skutečně nevypracovali, a ani je nikdy vědomě neuplatňovali. Pravidlem totiž je, že »pokojně« soužití v rodině, kruhu přátel, ve společenství, armádě a ve společnosti atd. probíhá jen proto, že je to »zvyk a obyčej«, že je to předepsáno nebo že je to jednoduše »v módě«, aniž by se lidé morálkou a etikou řídili uvědoměle. Lidé si tedy vědomě neosvojují a neuplatňují morálku a etiku, ale jen něco licoměrného, co si namlouvají, že dělají, když jsou na to tázáni nebo když se to od nich požaduje. Ve skutečnosti se těmito hodnotám nikdy vědomě neučili a ani je nikdy od nikoho nepřijali tak, aby si jich byli vědomi.

Vskutku existuje nemnoho lidí, resp. jejich menšina, která se ve svých povinnostech vůči životu vědomě věnuje morálce a etice a která připouští, aby se tyto hodnoty záměrně, rozeznatelně, korektně a samozřejmě vlévaly do celého jejího bytí. Při jakémkoliv jednání nemyslí člověk ani na morálku, ani na etiku, ale pouze jedná, a sice zcela neuváženě a jakoby automaticky, a to až po zabití a zavraždění bližního, když se cítí být stísněn a utlačován nebo ohrožen anebo když se nekontrolovaně odevzdá svým emočním návalům. Náhle, z ničeho nic pak svého bližního jednoduše pokládá za nepřítel a odpůrce, stejně jako to dělá prakticky každý armádní voják, když

vraždí ve válce nebo když na základě rozkazu či v »nouzové sebeobraně« zavraždí jednoho nebo mnoho spolubližních. Co však znamenají morálka a etika, to je velmi mnoha lidem známo jen z doslechu, přičemž je jim smysl těchto hodnot neznámý nebo v něm nejsou natolik zbláhli, aby jej skutečně postihovali a plně chápali. Proto je nezbytné nejen to, aby byly morálka a etika uvedeny do debaty, ale také to, aby byly obsáhle vysvětleny. To proto, že tyto výsostné hodnoty nejsou jen životně důležité pro soužití s lidmi obecně, ale dělají také člověka osobně tím, čím má skutečně být, tedy pravým člověkem. To se však nevyučuje v žádném výkladu o morálce a etice, protože »odborníci« tyto hodnoty záměrně vztahují ve smyslu základů jen na dobré společenské styky a na pěstění, uctivé a ohleduplné soužití, přičemž je však obecně neznámé, že eticko-morální hodnoty od základu formují osobnost člověka a vedou jej prostřednictvím jeho vědomí, resp. prostřednictvím jeho myšlenek, rozhodnutí a pocitů k jednání. Teprve tím vzniká správný stav morálky a etiky, jenž umožňuje člověku, aby se jako takový formoval a rozvíjel, aby jako takový žil a aby se choval v souladu s etikou a morálkou. A bude-li člověk pravým člověkem a oproštěným od hlubokosáhlých a zlých negativních charakterových vlastností, tak se jimi nebude o své vůli nechávat ovládat.

Pouze tehdy, když se člověk vědomě soustředěně věnuje postihování, osvojování si a trvalému používání etiky a morálky, tak je schopen správně a uctivě přistupovat v první řadě k sobě samému a svým spolubližním a dále pak ke všem živým tvorům a rovněž i k planetě, přírodě a celé zvířecí a rostlinné říši. Morálka a etika tedy nejsou důležité a velmi významné jen z toho hlediska, že umožňují soužití lidí, ale i z toho hlediska – a to se děje nanejvýš vzácně, pokud se to vůbec někdy uvádí a vysvětluje –, že se člověka osobně dotýkají a charakterizují jej jako takového, pokud výsostné hodnoty etiky a morálky skutečně pěstuje. To proto, že jej formují, činí svědomitým a poctivým a dělají z něj pravou a samostatně myslící lidskou bytost, která vše vnímá pouze ve věrném souladu se skutečností a její pravdou a která podle toho pěstuje své myšlenky, činí správná rozhodnutí a jedná na jejich základě, takže rovněž chrání vše, co je hodno života. Pouze správný a zdravý status morálky a etiky člověku také zaručuje, aby mohl být dán mír, svoboda, spravedlnost, rovnost mezi všemi lidmi a pořádek. To je něco, co může být přeneseno na veškeré živočichy, planetu, přírodu a všechny její ekosystémy, jakož i na obsáhlou rostlinnou říši, všechna vodstva, atmosféru a roční doby a co má ve všem svoji platnost. Proto je jednoznačně dokázáno, že to, co dnes ohledně morálky a etiky obecně na celém světě, u většiny lidstva, existuje a jak lidé v tomto ohledu zcela běžně žijí, je nesprávné nebo přinejmenším velmi nedostatečné. Pohlédneme-li totiž důsledně na to, jakou jednotlivec z většiny pozemské populace projevuje logiku, rozum, soudnost a odpovědnost vůči existenci všeho života, tak můžeme rozpoznat, že jeho morálka a etika dostačuje právě jen k tomu, aby v tom kterém státě část rodin, přátelských vztahů, společnosti a organizací atd. do jisté míry fungovala. Tak to ovšem nikdy nemůže být tehdy, když jsou velké zástupy lidí namačkány na sebe, tedy když vládne přelidnění, a když je navíc tak zvrácené jako na Zemi. Za těchto okolností, resp. při přelidnění, není možné, aby byl nastolen stav správně fungující eticko-morální vyrovnanosti. To proto, že pak vládne příliš mnoho zvrhlostí všeho myslitelného druhu, které sahají od prostého rozčilení člověka, přes zlovolnost, zášť, pomstu, kriminalitu a zločinnost až po vraždu a zabíjení atd. Z toho důvodu svádějí pozemští lidé již od pravěkých dob proti sobě řeže a bitvy, což činí poté, co vzešla bludná víra a náboženství, o to více. Od těch dob jsou rozpoutávány války, náboženské i politické, a lidé jsou hromadně zabíjeni, resp. vražděni. A lidé vyvíjejí nepřátelství nebo rasovou nenávisť, používají násilí, vedou spolu pře až do stadia zášti, pomsty a odvety, zatímco »pěstují« lži, podvody a nepoctivost, a na denní pořádek patří loupení či krádež, mučení, kurevnictví, trýznění, otroctví, loupení a pašování lidí. Mnozí lidé otročí sobectví, resp. sebestřednosti, jakož i velikášství, touze po velkém jménu nebo pomlouvačství, zatímco mnozí propadají rozličným neřestem a slepému vzteku atd. Etiku a morálku v celém jejich konání vskutku nelze nikde nalézt, protože odpovídají vpravdě jen prázdným

a jalovým slovům, jelikož si je lidé vědomě neosvojují, ale pouze je bezmyšlenkovitě a zcela mimo jakoukoliv vážnost imitují.

Člověk nekontrolovaně, povrchně a iluzorně uplatňuje »zdánlivou morálku« a »zdánlivou etiku«, a to proto, že se sám nenaučil morálce správné a hodnotné, ale využívá pouze zdánlivou morálku na základě napodobování toho, co vidí a registruje u svých spolublížních. Tím si jaksí uvědomuje, že může se spolublížními dobře zacházet, bude-li využívat takovou formu zacházení, jaká je pozitivně uznávána. Proto si navyká tomu, aby formy svého zacházení se spolublížními přizpůsoboval tak, aby budil co nejméně to bude možné pohoršení, zatímco se však nesnaží o to, aby si etiku a morálku vědomě a důkladně osvojil, takže celá tato oblast leží ladem. Toto pozitivní chování ke spolublížním, které člověk prakticky »kopíruje« a na bázi »zdánlivé morálky« a »zdánlivé etiky« využívá při stycích s nimi, aby byl s nimi zadobře, nemá však nic společného s tím, že by si vědomě, upřímně a skutečně osvojoval etiku a morálku. Právě proto, že to ve skutečnosti nedělá, do sebe naopak pojímá vše negativní a ukládá to v hloubi svého charakteru, aby to při vhodné příležitosti nechal účinkovat navenek a uvolnil do okolního světa. To potom činí ve zlém, falešném a škodlivém smyslu až po násilné skutky, a sice až po rozepře, zášť, rasovou nenávisť, pomlouvání, pomstu a odvetu, až po věrský blud, vraždění a zabíjení, až po náboženské a politické války a všechno zlé vůbec.

Nějaká myšlenka, pocit, rozhodnutí a jednání jsou chybné a špatné, a navíc neetické a nemorální právě tehdy, když je člověk provádí s vědomím, že jsou v rozporu s etickými a morálními povinnostmi, avšak jsou chybné a špatné i tehdy, když člověk etiku a morálku pěstuje pouze povrchně nebo je nepěstuje vůbec. Pravidlo u většiny pozemského lidstva je to, že si pravou etiku a morálku neuvědomuje, protože člověk z této většiny přistupuje k těmto hodnotám zpravidla jen povrchně a vrtkavě a nepropůjčuje jim obsah. Tak je tomu proto, že hodnoty etiky a morálky sám nezná, a rovněž ani neví, že je nutné si je záměrně a příčinně osvojovat a natrénovat. Jelikož však člověku tato vědomost chybí, kvůli čemuž se těmto hodnotám vědomě neučí, což by bylo nutné, tak etika a morálka nepředstavuje pro většinu pozemského lidstva nic více než pojem nebo slovo, jímž může být popsáno to, co má být. To proto, aby měli lidé mír, svobodu, počestnost, pořádek a vše dobré a pozitivní ve všech národech, všech rodinách, veškeré politice světa, ve společném soužití, v životě samém, v celé existenci planety, přírody a všech jejích ekosystémů, a tak i v existenci živočišné a rostlinné říše.

Už jen z tohoto důvodu jsou nezbytné všechny formy pravidel slušnosti a eticko-mravně-morální hodnoty pocitů a jejich normy, jakož i všechny hodnoty a mezilidské chování jednotlivce v rámci jeho osobnosti. Vskutku, jen tehdy, když si jednotlivý člověk ve své osobnosti vědomě osvojí všechny tyto hodnoty jako trvalé a všudypřítomné mravně-eticko-morální statky a když je zakotví hluboko ve svém charakteru, tak se zlo a negativno změní v dobro a pozitivno. Teprve tehdy budou moci etika a morálka skutečně účinkovat tak, že člověk vše, co negativně vymyslel, rozpustí, aby po mnoha tisících letech konečně prorazil mír, svoboda, počestnost, pravda a ostatní pozitiva a aby zvítězila skutečnost života. Vpravdě se člověk ohledně etiky a morálky obecně zaměřuje na to, aby je uplatňoval pouze nedbale, lhostejně, bez zájmu a významu a také povrchně a podle tuze nemnohých předloh morálních kazatelů. Ono nedostatečné morální uvědomění lidí tedy pracuje zpravidla a prakticky jen na »minimální obrátky«, protože morální apoštolové v oboru eticko-morální filozofie dokládají všechny hodnoty nezbytného lidského chování pouze nedostatečně, tedy hodnoty, které by člověka skutečně činily pravým člověkem.

Člověk dbá zpravidla pouze ze zvyku na skrovnou aplikaci hodnot, jež se zaměřují na etiku a morálku, zatímco v hloubi jeho charakteru číhá to špatné, opak etiky a morálky, jenž u něj propuká při každé vhodné či nevhodné příležitosti. Zde se jedná o zlo – a to budiž stále znovu vysvětlováno –, které číhá v hlubinách lidského charakteru, protože jej člověk registroval vlivem výchovy a na základě vlivů spolublížních a okolního prostředí a protože si jej ukládal, aniž by jej zpracoval, kontroloval a neutralizoval. To jsou tedy stále číhající nehodnoty, které při té či oné

příležitosti ihned propukají a způsobují, že se uvolní to, co člověk ve svém charakteru nemá pod kontrolou a čemu dává propuknout. Tyto nehodnotné charakterové zátěže, jež se vymykají jeho kontrole a jež se zakládají na vzteku, zášti, pomstě či odvetě, na nepoctivosti, pomluvě, panovačnosti, lži, podvodu, rasizmu, mocichtivosti, zvrhlosti, nepřátelství, zaujatosti a strannosti či pronásledování atd., vedou začasť k vraždě, zabití či k sebevraždě, avšak často dokonce i k válce, při níž jsou pak vražděny tisíce, ba přímo mnohé milióny lidí, a jsou páchány ve velkém katastrofální destrukce. Všechny ty hluboce zakotvené charakterové nehodnoty – jež člověk pojímá výchovou, sebevýchovou, na základě momentů nehodnotných vyjádření, mínění a způsobů chování atd. v rámci vztahů s přáteli a známými, ze strany okolního prostředí, spolubližních obecně či v rámci světových událostí atd. a jež ukládá hluboko do svého charakteru, aniž by je zpracoval, neutralizoval a kontroloval – propukají ihned na povrch a člověk je působně realizuje navenek.

Tak je tomu proto, že tyto nehodnoty zůstaly – jak bylo řečeno – nepovšimnuty a neopracovány a že je člověk nezpracoval a nepodrobil neutralizaci. A to neučinil pouze proto, že se vědomě nenaučil všem těm mnohým hodnotám etiky a morálky a že si je neosvojil, takže o nich ani nepřemýšlí a dopouští, aby se vše dělo tak, jak se to zrovna odvíjí. Člověk se proto ani nesnaží vypátrat, zda je jeho navyké jednání ve vztahu k praktikování etiky a morálky správné, neboť etika a morálka znamenají mnohem více než to, jak se jim pokouší dostat falešné a naprosto v každém ohledu nejednoznačné morální apoštolství, které představuje výsměch kompletnímu pojetí látky. Psychologičtí »odborníci« vskutku nerozeznávají a nevyučují povinnost člověka korektně používat etiku a morálku v tom rámci, jaký skutečně obsahuje eticko-morální hodnoty, a proto se při výuce to vše rozvádí tak pochybně, že lidé nejsou doopravdy poučováni, neboť psychologická garda »vyučuje« pouze ze špatné a zjištné motivace, a sice z eticko-morálního hlediska chybně a celkově i nechápavě.

Co se týče pojmu »morálka«, tak ten je odvozen z latinského slova »moris« (lat. mrav, obyčej). Pojmem morálka tedy vyjadřuje, že se má člověk přidržovat mravů a obyčejů, že se má tímto způsobem začlenit do mravního chování, a že se tedy nemá chovat nemorálně, to jest, že se má chovat tak, jak to právě vyžadují stanovené normy a pravidla slušnosti a chování, a tedy patřičného mezilidského počínání. Pokud se tomu však člověk správně nenaučí, a pokud tedy není schopen nějakou situaci správně morálně posoudit, tak mezi lidmi zpravidla dochází k rozepřím, ke sporům, zášti, násilí, pomstě či odplatě, pomluvám, nepoctivosti, vraždění a zabíjení, sebevraždám, lhaní, podvádění atd., a člověk rovněž pomlouvá sebe samého a své spolubližní atd., avšak dochází dokonce i k politickému nepřátelství, a tím i k válce, vojenskému vraždění a boření četných lidských vřdobytků.

Jedná-li člověk nemorálně, protože dává svým hlubokým negativním charakterovým vlastnostem volný průchod, tak se vzteká a jednoduše tluče kolem sebe, když mu něco »udělá čáru přes rozpočet«. Anebo proti sobě samému nesmyslně páchá násilí a neuvážlivě a nesmyslně zuří proti svým spolubližním. Je tomu ale i tak, že vyvíjí nenávisť, pocity viny nebo deprese, anebo se jednoduše stáhne; na stranu druhou však také často páchá násilné delikty, protože nedokáže vyřešit eticko-morální konflikty a jednoduše »ztratí nervy«, a to proto, že se oněm velmi obsáhlým hodnotám etiky a morálky nikdy vědomě nenaučil. To ale zpravidla vede, dříve či později, k negativním a dosti zlým charakterovým a nekontrolovatelným výstřelkům na poli chování, jež velmi často končí se sebevraždou nebo jiným zlým důsledkem jako v podobě vraždy a zabití. To by se ale nikdy a za žádných okolností nedělo, kdyby si lidé vědomě osvojovali etiku a morálku ve všech jejich hodnotách, a sice v jejich úplném rozsahu a tak, jak jsou skutečně od přírody dány; a tyto hodnoty budou činit z člověka pravého člověka, pokud se všem těmto vysokým hodnotám etiky a morálky vědomě, obsáhle a podrobně naučí a pokud je v sobě bude nosit a uplatňovat je po celou dobu svého života.

Je-li člověk po stránce etiky a morálky opravdu uvědoměle vzdělaný, tak nebude nikdy chodit přes mrtvoly, a proto nebude ani nikdy a za žádných okolností uzavírat nepřátelství, a ani nikdy schvalovat tresty smrti nebo podporovat či vést války, jimž nebude nikdy poskytovat žádnou nápomoc a nebude se jich účastnit. Pokud však přesto bude jednat opačně, pak to znamená, že se poctivě a vědomě neučil etice ani morálce, a že je proto z etického a morálního hlediska naprosto nemravný, zpustlý, mravně zchátralý, a rovněž i neřestný, rasistický, lživý a podvodný. V každém ohledu je pak zkažený, ledabylý a ostudný, zprasený a podlý, nenávistný, pomstylačný, sebestředný, neústupný, negativně myslící, nadutý a povýšený. Jeho myšlení je pouze zdánlivé a plodí v něm zlé, špatné a zvrácené pocity; ve svém chování je špinavý a tvoří si špatnou image. Z toho důvodu je to také tak, že většina pozemského lidstva nemůže fungovat jako pokojná společnost, neboť onen nedostatek ve věci etiky a morálky je u většiny pozemských lidí nejen katastrofální, ale tak nehodnotný a nicotný, že dokonce i děti tíhnou již v nejmladších letech k vraždění a zabíjení, a dokonce i bezskrupulně a divoce svádějí sobě podobné k vraždění, ať už z nenávisti, zpučnosti, žertu nebo z jiných a v každém případě a vždy zpustlých důvodů, jež nelze z eticko-morálního hlediska a ani z jiných hledisek nikdy a za žádných okolností ospravedlnit.

Prvotním důležitým nosným pilířem eticko-morálního vývoje je pečující a velmi dbalá a úzká vazba rodičů na jejich dítě, resp. jejich eticko-morální chování vůči němu, což jsou nezbytné a nevyhnutelné faktory, a sice již od nejútlejšího mládí dítěte po jeho narození. To nejen učí dítě ochotně kooperovat a podporuje jej v ní, ale to celé má rovněž velmi velký vliv na nezbytnou vazbu mezi dítětem a rodiči, což vede v zásadě k tomu, že se vyrůstající dítě cítí být v bezpečí, zabezpečené a milované. To tvoří faktický kořen vývoje etiky a morálky nového člověka, přičemž tento kořen tkví tedy již v počátku života, a vývoj a chápání etiky a morálky nezapočíná až pozdějších letech – jak chybně tvrdí psychologie –, kdy počíná fungovat logika, rozum a zdravý úsudek člověka, což se mylně klade až do věku 8 až 11 let. V důsledku pospolitosti se u člověka tvoří hluboká kooperativnost a takzvaný týmový duch již v prvních minutách po narození, neboť vlivem matky je do novorozeného člověka vložen zárodek a impuls lidské etiky a morálky, a proto je nezbytné a potřebné, aby matka, která dítě porodila, od samého počátku plně vnímala svoji mateřskou povinnost a rovněž si ji celoživotně zachovávala.

Etika a morálka představují záležitost, která nezapočala až zhruba před 400 000 lety – jak mylně tvrdí »psychologičtí odborníci« –, kdy lidé údajně společně začali lovit a sbírat potravu, ale započala již na počátku vzniku prvních životních forem. Již prvotní živočichové, kteří byli nejranějšími předchůdci pralidí, měli před stamilióny lety přirozené nutkání k ochranivému rodičovskému opatrování svých potomků. Toto opatrování spočívalo v tom, že rodiče tak střežili a ochraňovali své potomstvo, že se cítilo být v bezpečí, přičemž to celé bylo spojeno s formou správného chování, a sice vždy podle daného druhu, což znamená, že každé potomstvo se učilo pravidlům a následovalo je, pravidlům, která umožňovala chráněný život a společnou existenci nejen s rodiči, ale také se sobě podobnými, tedy v rámci »společnosti« stáda. Vyjádříme-li to slovy dnešní německé řeči, tak se nejednalo o nic jiného než o velmi ranou formu etiky a morálky, jež vzešla ze zcela přirozených hnutí a způsobů chování dávných živočichů a jež umožňovala dobré soužití.

Nuže, když později, po mnoha miliónech letech, přišel člověk a začal si v běhu času uvědomovat sebe samého a své myšlení, tak odkládal všechno to, co si před mnoha milióny lety vyvinuli živočichové na základě přirozených předloh, tedy to, co dnes nazýváme etikou a morálkou. To jsou hodnoty, které jediné zapříčiňují pokojný život jednotlivce a život v rodinách, přátelských vztazích, v kruhu známých a ve společnosti, což ale ve skutečnosti představuje jen psychologickou jazykovou pózu člověka, pokud jde o to, aby si tyto hodnoty osvojoval a aplikoval je, přičemž tato póza nepředstavuje celkově vzato nic jiného než frašku a nevidaný výsměch. To proto, že se hodnoty etiky a morálky nevyučují v plném rozsahu – protože psychologické vědě zjevně ani nejsou známy, takže není zpravena o tom, jaké důležité hodnoty jsou v etice a morálce skutečně obsaženy. Kdyby

se však člověk těmto hodnotám vědomě a vážně učil a kdyby je takto aplikoval, tak by měly na základě jeho vážných a obsáhle poctivých snah o správné myšlení a z něj tvořené kvalitní pocity za následek, že by vedl svůj život a své bytí v souladu se skutečností a její pravdou. Vskutku by pak vědomě usiloval o to, aby všechny své způsoby chování a své jednání praktikoval v míru, svobodě a všeobecné sounáležitosti se všemi lidmi, s přírodou a jejími ekosystémy, s planetou a celou zvířecí a rostlinnou říší. Zdržoval by se všech násilností, každé politické a jiné možné války a vedl by opravdu svobodný a spokojený život bez náboženského či světského bludu víry. Byla by mu cizí nenávist a pomsta, a rovněž i rasová nesnášenlivost, sebevražda a soukromé, politické, vojenské či jinak organizované vraždění a zabíjení, mučení a násilná činnost všeho druhu, jakož i všechny druhy ničení atd. To proto, že všechny hodnoty etiky a morálky jsou ve svém plném rozsahu utvořeny tak, že pokud si je člověk vědomě osvojí a utvoří si z nich charakterové hodnoty, tak budou již v prvotních počátcích od základu odstraňovat a eliminovat to, co je nesprávné a životně nedůstojné, veškerou násilnost a vše, co ruší mír, co je nepřátelské svobodě a co ničí život, a to dříve, než se tyto faktory budou moci vůbec vyvinout.

Etika a morálka nepředstavují jen zásady chování, a rovněž ani neregulují pouze chování individuí ve společnosti; dále nestanovují jen vodítka pro správné chování a neukazují jen na to, co je chybné; a dále ani nepoukazují jen na hodnoty a principy sociálních norem, jichž se má člověk coby člen společnosti přidržovat, neboť vpravdě znamenají mnohem více. Toto žel psychologická věda chápe zcela chybně a vadně o tom vyučuje, neboť etika a morálka tvoří v zásadě ony důležité faktory a hodnoty, jaké specifikačně značí typus lidského charakteru; a dále i to, jak člověk otevřeně projevuje pravé lidství, avšak chybí-li mu hodnoty etiky a morálky, tak to naopak značí, že po stránce svého charakteru a chování nesplňuje normy slušnosti, pravého lidství, přirozených předloh a společenského pořádku, jakož ani míru a svobody atd.

Při styčích se spolubližními je pojivě měřítko eticko-morálního chování dané a omezuje se na dobré chování, dobré jednání, čistý a srozumitelný jazyk a dobré formy zacházení, jež platí v podobě akceptujících a kvalitních pravidel a doporučení. Podle těchto eticko-morálních způsobů chování se musí člověk po všechen čas orientovat, díky čemuž bude pak jeho postoj považován přesně za morálně dobrý, zvláště tehdy, když bude takto se chovající člověk vnímat své normativní závazky na základě motivu, popř. svého smýšlení. Tím ale není naplněn smysl a účel pravé etiky a morálky, neboť tyto faktory tvoří jen nejmenší část celé věci a nevypovídají prakticky nic o pravém charakteru člověka a jeho charakterových rázech. A to v souvislosti s jeho chováním, jednáním a působením, pokud jde o to, že se uvolňují jeho velmi negativní zvláštnosti a že způsobují pohromy nebo jednoduše nějaká negativa – zvláštnosti, které číhají hluboko v jeho charakteru a propukají navenek.

Etika a morálka tvoří společně morální filozofii, jež nepoukazuje pouze na lidské chování v oblasti všech pravidel etikety, ať už vztažených na soukromou sféru, rodinné poměry, vztahy s přáteli a známými či na společnost, neboť vpravdě znamená mnohem, mnohem více. Etika a morálka totiž určují, jakým, čím a kým člověk skutečně je, jak se od doby svého narození vědomě učil nebo neučil a jak se vědomě vzdělával nebo nevzdělával s ohledem na pravé lidství. Etika a morálka, kterým se člověk naučil a které působí – pokud si je člověk vskutku vědomě osvojil –, zapřičiňují, že samostatně a sám pěstuje své myšlenky a pocity, že činí vlastní hodnotná rozhodnutí a že na jejich základě vědomě správně a korektně jedná. Eticko-morální hodnoty tedy poukazují rovněž i na vlastní správné myšlení a tvoření pocitů člověka, jakož i na jeho kvalitní rozhodování a jednání v dobrém a pozitivním smyslu, ale taktéž na ono falešné a negativní, pokud si tyto hodnoty neosvojí. Obecně správné a vysoce hodnotné eticko-morální chování, jakož výslovně i zacházení se sebou samým a s vlastní osobností dokazuje správnost pravého lidství, na jehož základě člověk

uplatňuje mnohočetné hodnoty. Opačně je tomu ovšem u každého člověka, který výsostné hodnoty etiky a morálky zcela nebo přinejmenším z největší části postrádá a jemuž jsou cizí, pokud si je všechny vědomě a ochotně neosvojil. Teprve to, že si člověk vědomě a ochotně osvojí úhrnem všechny tyto hodnoty etiky a morálky a že je každý den a trvale uskutečňuje, z něj dělá pravého člověka, jímž má od přírody být. Tyto hodnoty jsou však mnohem obsáhlejší, než je psychologické vědě známo, a přesahují velmi značně rámec toho, co tato věda nazývá etikou a morálkou. V podstatě a prakticky tyto nemnohé hodnoty nepředstavují nic více než to, co se obecně označuje jako »kapka na rozpáleném kameni«, neboť to celé zahrnuje mnohem více věcí, jelikož to obsahuje všechno to, co člověka činím tím, čím má přirozeně být, tedy pravým člověkem. Avšak to, aby se jím stal, předpokládá, že se bude vědomě učit a že bude v každodenním životě postihovat to, co v sobě etika a morálka skutečně skrývají. To také značí, že musí striktně rozkládat a neutralizovat všechno negativní, falešné a nesprávné atd., aby se to nemohlo usazovat hluboko v jeho charakteru v podobě zlých a špatných vlastností a aby to nemohlo při každé vhodné či nevhodné příležitosti propuknout. To probíhá zvláště vlivem všelijakého rozčilení atd., při němž ty nehodnoty, které člověk nezpracoval a nepodrobil neutralizaci a které se uložily hluboko v jeho charakteru, prorážejí navenek a působí pohromy. To probíhá v podobě lhaní a podvádění, jakož i v podobě nenávisti, vzteku, pomsty a pomluvy, ale též ve formě odvety, násilí a šálení, války, sebevraždy, vraždění, zabíjení a ničení atd. Všechny ty nezpracované nehodnoty, které nejsou z eticko-morálního hlediska únosné a které musí člověk vědomě potírat, avšak také je neutralizovat tím, že si bude ochotně osvojovat ony obsáhlé hodnoty, se při nevšimavém přístupu člověka zákonitě odkládají hluboko do jeho charakteru, z nějž opět vycházejí vzhůru a člověk se jimi negativně odhalí, když se z nějakých důvodů rozčílí.

Etika a morálka představují tedy mnohem více než jen způsoby chování atd. při styčích se spolubližními a se společností obecně, neboť vpravdě obsahují všechny ty vysoké hodnoty, jež jsou nezbytné k pravému lidství. Proto má být každá osobnost vzdělávána podle pravých eticko-morálních hodnot, neboť etika a morálka tvoří společně morální filozofii, která poukazuje na lidské rozhodování a jednání v dobrém – i chybném – smyslu, jakož i na všeobecné chování a explicitně na zacházení se sebou samým, a tedy s vlastní osobností, přičemž jsou uplatňovány mnohé hodnoty.

Etika a morálka mají být pro každou osobnost povinností k naplnění, přičemž jimi má být kvalitně určován život a chování jednotlivce, a sice v podobách každodenní péče o sebepoznání a profesionálního svobodného rozhodování, jednání a pěstování korektního lidského chování ohledně všech dimenzí. Tyto hodnoty je nutno vskutku orientovat mezioborově na autonomně-osobně-profesionální interakci, a sice ve svobodné sebekontrolě, jakož i v hodnotách všech autonomních principů jako v pozitivní vytrvalosti a dbalosti. K tomu náleží všechny hodnoty principu loajality a principu míru, jakož i principy spravedlnosti, pozitivní smýšlení, princip pořádku, principy tolerance, cílevědomosti, harmonie, upřímnosti, vcítění se, zájmu, ochoty pomoci, pracovitosti, principy svobody, sociální péče, jakož i ochrany vší existence života, zabraňování škodám, pravé lásky, férovosti i respektu. K tomu patří rovněž principy empatie, bezpečí, disciplíny, dobrého svědomí, integrity, zdraví, rodiny, snahy spět k cíli, blahobytu, jakož i úspěchu, nekradení, čistotnosti, důvěryhodnosti, spolehlivosti a podpory; dále k tomu náleží i akceptace, odolnost, láska k bližnímu, faktická svoboda a náklonnost, sympatie, přátelství a uznání, ale také obecné blaho a nezabíjení atd.

Etika a morálka znamenají »nezabíjení«; to také značí, že lidé nemají vést války a udělovat tresty smrti, že se ale rovněž nemají svářit, nenávidět a že nemají být násilní atd. Etika a morálka ale vypovídají též o tom, že má být člověk sebevědomý, sebejistý, věrný povinností a poctivý atd.

Vědomí znamená mnohem více, než obecně tvrdí věda, která hovoří o tom, že vědomí v nejširším slova smyslu utváří prožívání mentálních procesů a stavů, že vnímá, posuzuje a něco vědomě rozeznává a zastupuje jako vědomost. Hovoří také o tom, že díky vědomí funguje hmat, zrak, sluch, chuť a mnoho dalších a jiných věcí, což ale v tomto smyslu nesouhlasí, neboť vědomí nemůže všechny tyto hodnoty samo vytvářet, ale pouze je vnímat, a tudíž i pouze posuzovat. To proto, že za efektivní vnímání všech těchto faktorů zodpovídají separátně patřičné smyslové orgány v mozku, které musejí nejdříve učinit odpovídající vjem, aby jej pak předaly dále vědomí, v němž pak díky tomu teprve vzniká vědomost onoho vjemu. A to je možné pouze proto, že je vědomí skutečně oživováno Tvořivou energií. Pouze tato energie a síla uschopňuje vědomí k tomu, aby tvořilo myšlenky, jež generují dle svého druhu negativní nebo pozitivní kmity, které dále patřičně rušivě nebo oživně působí na bližší a vzdálenější okolí i na samotné životní formy. Ve vztahu k člověku se tento proces uplatňuje – dokonce i na velkou vzdálenost – na emoční úrovni, takže v něm vzniká přitažlivý nebo odmítavý faktor, jako např. sympatie a přátelství, nebo antipatie, ba dokonce nepřátelství, jakož i radost a mír atd., ale rovněž i zášť, pomsta, válka, vražda a zabití atd. Formy myšlenek se podle svého druhu odrážejí na skutečně myslícím nebo zdánlivě myslícím člověku, a sice tak, že jeden začne být veselý, radostný či jednoduše »postavený na nohy«, zatímco jiný začne být rozmrzelý, násilný, zlý, vzteklý nebo psychicky nemocný. Psychicky nemocný právě proto, že člověk své vědomí sám stále negativně ovlivňuje vlastními vše negujícími myšlenkami, kterými se mate, a tím pádem i pocitovým světem, jenž z těchto myšlenek vyplývá. Díky tomu, že může člověk silou a energií svého vědomí formovat myšlenky a svůj pocitový stav, je schopen tento stav negativně nebo pozitivně utvářet a podporovat jeho kvalitu, nebo jej naopak chorobně ničit. Povahu svého myšlenkově-pocitového světa si člověk utváří podle svého lidského chápání jako psychický stav, čímž tedy dospívá k »psychickému napřímení« nebo naopak ovládá jeho »denní pořádek« »psychická sklíčenost«, či dokonce stav trvalé »psychické choroby«.

Psychika není součástí ani produktem vědomí ani těla, resp. jeho organismu, nýbrž aktuálním stavem, jež vyvolává a vytváří člověk zcela sám svým myšlenkovým světem a světem pocitovým, jenž plyne z toho myšlenkového. Samo vědomí v sobě tedy neskrývá psychiku, jelikož tu si vytváří člověk sám svými myšlenkami a pocity, a sice jako aktuální stav plynoucí s výsledku, který se odvíjí z jeho pozitivních nebo negativních myšlenkově-pocitových směrů. Pokud tedy psychologická věda vysvětluje, že psychiku tvoří faktický souhrnný stav lidského citění, pocitování a myšlení (pozn.: většina pozemšťanů žel myslí pouze zdánlivě, čímž ochožuje a hloupne), pak je nutno to schválit a uznat jako správné. Naopak je ale zcela chybný výklad, že psychiku tvoří »duchovní« úhrn všech osobnostních znaků dotyčného člověka (příčemž vědci z oboru psychologie samozřejmě nehovoří o Tvořivé energii, ale o »duchu«, protože jsou zatíženi náboženstvím). Je ale opět správné to, že psychiku, popř. psychické zdraví lze označit za zdraví mentální, jakož i to, že dnešní biopsychosociální poznání činí psychické zdraví závislé na komplexním systému biologických, psychologických a sociálních faktorů, jež jsou nezbytné k tomu, aby se psychické zdraví skutečně mohlo prosadit. Toto psychosociální zdraví lze definovat jako »stav tělesného a psychického blaha«, díky němuž může člověk skutečně využívat své schopnosti. Je-li jeho psychosociální zdraví skutečně v pořádku, tak dokáže zvládat i produktivně zpracovávat normální životní zátěže, které se objevují, a navíc je schopen sobě samému, své rodině, přátelům a společenství činit něco dobrého. To samozřejmě závisí na mnoha různých faktorech a zvláště právě na tom, aby bylo u vlastní osoby člověka vše po stránce myšlenek a pocitů zdravé a v pořádku a aby byl schopen obstát při všech nárocích a dokázal je dobře využívat.

Psychika tedy není součástí vědomí nebo vůbec člověka, ale je aktuálním stavem jeho myšlenkově-pocitového světa, stavem, který se projevuje negativním či pozitivním způsobem. To je ale zvláště v dnešní době choulostivé, ba dokonce tabuové téma, neboť pozemští lidé stále hůře a extrémněji choulostivěji, protože se nechávali a nechávají stále více vést technikou, v níž se ztrácejí, takže na sebe a své já dbají stále méně a jednoduše se pohybují v trendu pokroku, takže jsou už jen

ovládání vyššími úředními místy a bankami atd. a ztrácejí se v sobě samých, aniž by si to kvůli své hlouposti, resp. kvůli svému nemyšlení uvědomovali. Z toho důvodu podléhají stále více prahům inhibice, stále většímu množství psychických, resp. myšlenkově-pocitových obtíží a zranění, na něž jim ale není dána pomoc, takže stále více z nich dochází k sebevraždě, což tak je již po mnoho let, často bez zjevného důvodu. Kromě toho se lidé vyvíjejí po celou dobu svého života na základě vlivu prostředí, které je obklopuje, a na základě všech událostí, které je zasahují, a tudíž se mohou v běhu života změnit a dospět k jinému smýšlení.

Za normálních okolností však mohou být každé osobnosti přiřazeny určité znaky, přičemž tyto vlastnosti jsou do značné míry stabilní, jako kupříkladu způsoby chování a temperament, avšak lidé mohou své postoje silně pozměnit, zejména pod vlivem nějaké náboženské víry, jakož ale i pod jinými a naprosto jen světskými vlivy.

Pro psychické zdraví a pro to, aby člověk zůstal zdravý, hraje absolutně nejzásadnější, nejdůležitější i preventivní roli myšlenkově-pocitová hnutí. Jakožto jednatel může však člověk ovlivnit jen podmíněně to, zda zůstane psychicky zdravý, nebo nikoliv, protože aby mohl vůbec vytvořit a správně uvést do formy svůj psychický stav, potřebuje se stýkat se svými spolubližními. Pokud si však člověk vyvine nějaký psychický problém, tak si to vždy zaviňuje sám. Důležitou roli při tom ale hrají i vlivy sociálních, kulturních, ekonomických a environmentálních faktorů a s nimi spojení spolubližní. Avšak člověk si vždy určuje své osobní životní okolnosti a stav své psychiky sám a osobně, neboť zde nepůsobí genetické dispozice, jak tvrdí psychologická věda, stejně jako ani neexistuje vědomní nebo jiná člověku vrozená psychika, jelikož ta je vskutku pouze stavem, který si vytváří sám člověk, a sice svými myšlenkami a pocity, jimiž je nastolován stav, jenž se jednoduše nazývá psychikou.

Vědomí představuje faktor, jenž je oživovaný Tvořivou energií a jenž pro člověka prostřednictvím viděného, prožitého, zakušeného, slyšeného a naučeného pojímá skutečné vědění – avšak nikoliv přímo na bázi záměrného zjišťování – a zprostředkovává mu skutečnost těchto vjemů a její pravdu. To probíhá tak – budiž to opět zřetelně vyloženo –, že nejprve patřičné smysly učiní svůj vjem a ten pak předávají dále vědomí. Smyslové orgány neodpovídají vědomí, ale vztahují se na určité různé mozkové areály, jež vnímají dojmy a vzruchy atd. z vlastního těla člověka, jakož ale i z přímého, blízkého i vzdálenějšího okolí. Tyto smysly zahrnují mnohem více věcí než tvrdí věda, která uvádí jen 5 smyslů člověka, ačkoliv jich existuje mnohem více než právě jen sluch, čich, hmat, zrak a chuť. A tak je nutno uvést také jazykový smysl, logický smysl, rozumový smysl, úsudkový smysl, vjemový smysl, osobnostní smysl, pohybový smysl, jakož ale i velmi podstatný skutečnostní smysl, pravdivostní smysl a mnohé další, které absolutně existují a jsou pro člověka významné. Zvláště psychologická věda až po psychoanalytiku a psychickou léčbu se dostává kvůli tomu, že nezná tuto skutečnost, do velké nevýhody, což u psychicky narušených osob vede velmi často a stále více k suicidii, resp. k sebevraždě.

SSSC, 6. 4. 2023, Billy

Překlad: FIGU-Studiengruppe Česká republika

Staženo z webových stránek: <http://cz.figu.org>

Kontakt: info@cz.figu.org

© FIGU 2023 (německy). 2023 (česky). Některá práva vyhrazena.

Na toto dílo platí následující pravidla: www.figu.org/licenses/by-nc-nd/2.5/ch/

Nekomerční využití je proto bez dalšího souhlasu autora výslovně dovoleno.

Vydáno v nakladatelství Věk Vodnáře (Wassermannzeit-Verlag), »Svobodné zájmové společnosti«, Semjase-Silver-Star-Center, CH-8495 Schmidrüti ZH, Švýcarsko

Die Werte der Ethik und Moral

Die folgende interessentheoretische Erklärung soll dem Menschen das Verstehen erleichtern, warum er sein Leben und Dasein ethisch-moralisch gestalten und führen soll

Ethik und Moral hängen zweifelsfrei beide zusammen und werden oft gleichgesetzt, doch es gibt einen entscheidenden Unterschied, denn die jeweiligen Normen und Werte der Moral gelten als eine alleinige Gruppe, während die Ethik vielmehr beschreibt, was richtig oder falsch ist, was mit einer anderen und wissenschaftlichen Beschreibung als allgemeine Auseinandersetzung mit ‹richtig› und ‹falsch› erklärt werden kann. Nichtsdestotrotz sollen folgend Ethik und Moral im Zusammenhang erklärt werden.

Überall gibt es Gelegenheiten, sich der Ethik und Moral gemäss bewusst zu verhalten, sich höflich, ehrlich, tolerant und rücksichtsvoll zu benehmen, so im täglichen Leben wie auch während des ganzen Lebens überhaupt. Ein ethisch-moralisches Benehmen in der natürlich gegebenen Form lässt sich in allen Lagen des Daseins praktizieren, so in allen privaten Bereichen, in jeder Gesellschaft, am Arbeitsplatz, bei Freunden und Bekannten, wie auch in der Familie, mit jedermanns Umgang und auch im Strassenverkehr usw. Ethik und Moral sind auch praktische Anleitungen zur Lebensführung, zu diesbezüglich wertigen Bedingungen und Regeln, wie auch zum korrekten Handeln und Tun, womit sich der Mensch immer wieder auseinanderzusetzen hat. Insbesondere stehen dabei immer die Ethik und Moral in deren wertig-traditionellen Formen im Vordergrund, die als besondere Werte verzeichnet werden, nämlich der Schutz des Lebens, der freie Wille, das richtige Handeln und der Erhalt der Freiheit.

Als ethisch-moralisch werden dabei die Werte und Regeln bezeichnet, die in der Familie, in einer Freundschaft, Bekanntschaft oder Gesellschaft allgemein anerkannt sind. Wenn dabei gesagt wird, dass von einem Menschen ethisch-moralisch richtig gehandelt wurde oder wird, dann ist jedenfalls damit gemeint, dass er sich mit seinem Verhalten derart bemüht hat oder sich so bemüht, wie es die Menschen für richtig und gut fanden resp. finden. Dabei werden die Werte und Regeln der Ethik und Moral als gut bezeichnet und allgemein als wertvoll anerkannt.

Bei der Ethik und Moral gibt es auch gewisse Gebote, die ein bestimmtes ethisch-moralisches Handeln vorschreiben, wie z.B., dass explizit schriftlich oder mündlich geboten wird: «Du sollst nicht töten», wie auch das «Du sollst nicht stehlen», wobei ohne diese Gebote als Gesetze ein Zusammenleben in einer Gesellschaft nicht gut möglich ist.

Eine unethisch-unmoralische Handlung ist genau dann falsch und schlecht, wenn sie ausgeführt wird, obwohl sie pflichtwidrig ist und aus Nachlässigkeit, Wut oder explizit deshalb ausgeführt wird, weil ein schlechtes und rachsüchtiges oder eigennütziges Motiv dahintersteckt.

Das zwischenmenschliche Leben wird eigentlich natürlich ethisch-moralisch und also durch die natürlichen Ethiken und Moralen geregelt, wobei diese auch eine ordnende Funktion haben, und zwar im Zusammenhang mit all den durch die Legitimation gesamthaften Werte, die dem Menschen nicht naturmässig gegeben sind, sondern separat von ihm bewusst erlernt werden müssen. Die Ethik und Moral stellen für den Menschen einen grundlegenden normativen Rahmen für sein Verhalten und Wirken gegenüber den Mitmenschen, in der Familie, den Freundschaften, Bekanntschaften und innerhalb der Gesellschaft dar.

Die Ethik und Moral beschäftigen sich bezüglich der Gattung Mensch in erster Linie mit dem ihm natürlich gegebenen Grundprinzip des Verhaltens zu seinen Mitmenschen, wie aber – was in der Regel von der Wissenschaft der Psychologie nicht gesagt wird, weil sie dies anscheinend nicht einmal weiss – auch zum Planeten Erde, zur Natur und deren Fauna und Flora. Die ethisch-moralischen Werte beziehen sich aber auch auf Fragen der Sexualität, wie sie sich jedoch auch auf sehr viele andere Dinge nicht und nie beschränken, sondern äusserst wichtig sind, wie z.B. bezüglich der Logik, des Verstandes, der Vernunft und der Verantwortung. Diese haben besonders und in jedem Fall immer gegolten und müssen für alle Zukunft gelten. Allein schon die Gedanken und Gefühle, die z.B. von einer ethisch-moralischen Befriedigung über eine Empörung, Mitleid oder Schuld bis hin zu seltsamen Emotionen führen können, sind in Werte aufzuteilen, deren sich der Mensch normalerweise niemals bewusst wird.

Die Ethik und Moral befassen sich grundlegend mit dem menschlichen Handeln des Gut und Böse wie auch mit dem Richtigen und Falschen, und zwar insbesondere des Verhaltens.

Diese Werte haben sich schon vor vielen Hunderten von Jahrtausenden natürlich entwickelt und im Lauf der Evolution als Veranlagung in allen Lebewesen, und also auch in den Grundwerten im Menschen natürlich eingelagert. Dies, während anderweitig der Grossteil aller Werte jedoch vom Menschen durch Erziehung und Anerziehung usw. selbst erarbeitet werden muss.

Grundsätzlich sind die Grundbegriffe von Ethik und Moral vom Menschen also nichts, was ihn befähigt, das ethisch-moralisch Richtige zu tun. Hingegen ist der grosse Rest aller ethischen und moralischen Werte, die den Menschen von allen anderen Lebewesen unterscheidet, von diesem selbst zu erlernen, weil sie nicht natürlich vorgegeben sind. Der Mensch hat nämlich eine Persönlichkeit mit einem Bewusstsein, das er bewusst und auch instinktiv-gefühlsmässig nutzen kann, dies im Gegenteil zu anderen Lebensformen, die ihr Bewusstsein nur schwach teilbewusst und instinktiv nutzen können. Und wenn der Mensch die vielen anderen Werte der Ethik und Moral erlernt, dann erhebt er sich zum wahren Menschsein, und damit auch dazu, ein gesellschaftliches Zusammenleben auf eigene Weise zu führen, was frei von Hass ist, jede Rache und Vergeltung, Verleumdung und Unehrlichkeit jeder Art verpönt, wie er aber auch nicht Gewalt ausübt, nicht Mord und Totschlag begeht und also auch keinerlei Feindschaft kennt und keine Kriege führt.

Ethik und Moral bedeuten nicht nur, dass nicht getötet werden soll, sondern sie besagen auch, dass nicht Kriege geführt und nicht Todesstrafen verhängt werden sollen, dass aber auch der Mensch nicht streiten, nicht hassen und nicht gewalttätig usw. sein soll. Ethik und Moral sagen aber auch aus, dass der Mensch selbstbewusst, selbstsicher, pflichtgetreu und ehrlich usw. sein soll.

Es wird behauptet, dass die ethisch-moralischen Ansichten bezüglich Drogen und Sex usw. zu rund 50 Prozent vererbbar seien, während die restlichen 50 Prozent der Abweichung durch das einzigartige soziale Umfeld erklärt werden. Das kann jedoch entsprechend der natürlichen Ethik und Moral nicht so gesehen werden, die nämlich naturmässig völlig darauf ausgerichtet sind, das Zusammenleben jeder Gattung und Art, je ihresgleichen, zu gewährleisten. Dieses Natürliche der ethisch-moralischen Werte umfasst jedoch nur den kleinsten Teil, denn das grosse Gesamte der Ethik und Moral ist vom Menschen selbst zu erarbeiten. Diese sind jedoch bezüglich aller Werte der gesamten Ethik und Moral individuell von jeder Persönlichkeit zu bestimmen, ob sie erarbeitet werden oder nicht. Explizit sind diese nämlich hinsichtlich Ansichten und Vermutungen weder für irgend etwas, noch direkt oder indirekt vererbbar, denn diese Werte müssen richtigerweise bewusst und willig erlernt und auch umgesetzt werden.

Die Kinder lernen schon unbewusst den natürlich gegebenen Teil von Ethik und Moral, wenn sie noch sehr klein sind, denn in der Regel werden sie bereits nach der Geburt damit indoktriniert, und zwar, ohne dass dies von den Eltern wahrgenommen und also nicht realisiert wird. Das Ganze geschieht derweise, dass die Neugeborenen ganz natürlich durch das natürliche ethisch-moralische «Hätscheln» der Mutter und des Vaters betreut und befürsorgt werden. Dies eben derart, wie es natürlich vor Hunderten von Jahrmillionen bereits die ersten Lebewesen als natürliche Form machten, folglich dies ein Zusammenleben der Familien und der Herden der Lebensformen ermöglichte, und so, wie es heute unbewusst durch den Menschen geschieht. Ein Teil der Menschen vermag aber infolge seiner Persönlichkeit und Kraft seines von ihm benutzten Bewusstseins mit bewussten Gedanken und daraus entstehenden Gefühlen ethisch-moralische Entscheidungen zu treffen. Dies, während der sehr viel grössere andere Teil der Menschen, ohne sich dessen bewusst zu sein, Scheingedanken pflegt und einer Glaubenswahnstucht verfallen ist, folglich er gläubig dahinlebt und die Wirklichkeit und deren Wahrheit verpönt und mit seiner Gläubigkeit straft. Ein Zeichen dafür, dass der Glaube, sei er religiös oder weltlich, tief im Charakter des Menschen verwurzelt ist und er nicht fähig ist, die Realität so wahrzunehmen, wie diese wirklich ist. Diese Menschen haben aus ihrem Glauben heraus ein falsches Empfinden, folglich sie auch nicht die Wirklichkeit und deren Wahrheit sowie das Unwirkliche und Unwahrheitliche als richtig oder falsch unterscheiden können. Das hat zwangsläufig zur Folge, dass sie infolge ihrer Glaubenswahnstucht diese als richtig, jedoch die Realität als falsch einschätzen und ihren Glauben vehement verteidigen. Sie sind demzufolge weder fähig, das Negative noch das Positive zu erkennen, und sie wissen und verstehen auch nicht, dass das Wahre, Gute und Richtige nicht von alleine kommt und wächst, sondern dass es erst gepflanzt und gepflegt werden muss, ehe es geerntet und in die richtigen Bahnen der Logik und des Verstandes gelenkt werden kann. Also muss der einer Glaubenswahnstucht verfallene Mensch erst einen Samen finden, der in ihm keimt, heranwächst und ihn richtige und dem Glauben ferne, jedoch wahrheitliche und wertige ethisch-moralische Entscheidungen treffen lässt. Der Mensch, der effectiv selbstdenkend und also nicht gläubig ist, dem das ureigene Gedankenschaffen und das Ausrichten richtiger und wertvoller Gefühle Pflicht ist, folglich er damit auch einen gesunden und positiven Psychezustand aufbaut, ist wahrlich jemand, der wertig sein Leben führt und jederzeit das Dasein zu bewältigen vermag. Das ganze Diesbezügliche ist ein Zeichen, dass tief in seinem Hirn die Ethik und Moral verwurzelt sind, folglich in ihm das Empfinden von richtig oder falsch immer gegenwärtig ist und er stets richtig die Realität und damit die Wirklichkeit und deren Wahrheit erkennen und erfassen kann, folglich er auch stets die richtigen Entscheidungen trifft und richtig zu handeln vermag.

Die Schöpfungsenergie ist, nebst der Persönlichkeit und dem Bewusstsein, der äusserst wichtigste Faktor dessen, dass die schöpferische Energie und Kraft dem Menschen das Leben gibt, und zwar in der Weise, dass sie die Persönlichkeit und damit auch das Bewusstsein belebt. Diese Energie und Kraft ist es auch, durch die der Mensch fähig ist, durch sein Bewusstsein Gedanken und Gefühle zu erschaffen, durch die er nicht nur sein tägliches Leben gestalten, formen und nutzen, sondern auch lernen und sich ein Wissen aneignen kann, durch das er wiederum evolutioniert resp. sich entwickelt und wissender, verständiger, kenntnisreicher, könnender und gelehrter usw. wird. Damit bildet sich ein laufender evolutiver Eindruck und ein Verstehen der Wirklichkeit und deren Wahrheit, was grundlegend das Bewusstsein, dessen Gedanken sowie die Gefühle erhebt, wie auch den Zustand Psyche zu einem Hochwert bildet und dadurch eine Moral von ethischen Normen und damit von Grundsätzen sittlicher Werte schafft, die das allgemeine zwischenmenschliche Verhalten regulieren, das normalerweise von vielen Menschen verbindlich anerkannt und akzeptiert, wie auch als sittliches Empfinden des einzelnen empfunden wird. Grundsätzlich ist zu verstehen, dass alles Wirken des Bewusstseins stets ein Produkt der

Schöpfungsenergie ist und dem Menschen die Möglichkeit bietet, durch deren Energie und Kraft das Leben in Funktion zu erhalten und wissentlich zu evolutionieren.

Alles erdenklich Mögliche in positiver wie negativer Form der Gedanken und Gefühle beruht einzig darin, dass allein die Schöpfungsenergie alles an Energie und Kraft bietet, dass der Mensch durch das Denken auch Gefühlsregungen erschaffen kann. Wie er aber seine Gedanken und Gefühle in positiver oder negativer Art und Weise formt, und ob er der Wirklichkeit und deren Wahrheit, oder der Unwirklichkeit und damit der Unwahrheit zugetan ist, das entscheidet er selbst.

Entscheidet er sich, selbst real zu denken und daraus real-positive Gefühle zu erschaffen und zu pflegen, dann ist er ein Mensch, der die Realität so sieht, wie diese tatsächlich ist, folglich er stetig bemüht ist, auch alles nach der Wirklichkeit und deren Wahrheit zu beurteilen, zu entscheiden und zu handeln. Ist der Mensch aber unentschlossen, fahrlässig, liederlich und energielos im Sinn einer Gleichgültigkeit, oder ist er zu jung im Erfassen der Wirklichkeit und deren Wahrheit, dann beginnt er schon sehr früh – in der Regel durch Indoktrination in Form von Erziehung und Hörensagen sowie von «Abkupferungen» bei Bekanntschaften und der Umgebung usw. –, sich gegenüber der Realität abzuschotten. Dies hat zur Folge, dass er sich dem zuwendet, was er einfach glauben und als Wahrheit annehmen will, folglich er ohne nachzudenken einfach auf all das vertraut und sich darauf verlässt, was ihm gesagt und erzählt wird. Alles Gegenteilige, das auf der Wirklichkeit und deren Wahrheit beruht, wird unbedacht weggewiesen und als Lüge und Betrug erachtet; jedoch wird dafür hoffend auf die Verwirklichung einer Erwartung gesetzt, die aber allezeit unerfüllbar bleibt. Dies darum, weil die diesbezügliche Hoffnung nur auf einer vorgegaukelten dreisten Lügenmache und einer üblen Betrugerei fundiert, die im Grund auf einer Einbildung und Illusion beruht, die einen Wahn und unerfüllbare Erwartungen nach sich zieht. Dadurch kommt der Mensch soweit, dass er bezüglich der Lügen und Betrugereien gläubig wird, die etwas vorgaukeln, was nicht existiert und sein Selbstdenken und Selbstentscheiden in jedem Fall verhindern, dass er eingehend alles nachprüft und die Wirklichkeit und deren Wahrheit findet, weil er einfach einem Glauben verfällt und sich nicht mehr von diesem zu lösen versteht. So geschieht es gleichermassen mit jedem religiösen Glauben, der dem Gros der Kinder von frühester Jugend, oft von Geburt an, indoktrinierend eingehämmert und dadurch der heranwachsende Mensch in eine glaubensmässige Abhängigkeit und in ein dementsprechendes religiös-glaubensmässiges Verhalten getrieben wird. Bei der Religion kann es sich dabei um jedwede handeln, denn für den Glauben selbst macht es keinen Unterschied, denn jeder artet schon in sehr kurzer Zeit zu einer ungeheuren Sucht aus, die der junge Mensch nicht zu beherrschen vermag und mit dieser er dann erwachsen wird und durch sein Leben geht.

Jeder religiöse Glaube führt zur Abhängigkeit beinahe rettungsloser Sucht, folglich der davon befallene Mensch ein starkes Verlangen spürt, sein Suchtmittel Glaube und sein Suchtverhalten immer tiefer in sich zu verankern, wodurch er diesbezüglich die Kontrolle über sein selbständiges Denken derweise verliert, dass er in jeder Lage glaubt, der Gott, an den er glaubt, werde schon alles gemäss der Richtigkeit richten. Diese negative Folge seiner Glaubenssucht lässt ihn nicht mehr auf diese verzichten, folglich auch nie Entzugserscheinungen, wie aber auch keine Zweifel oder Überlegungen bezüglich der Sucht auftreten, wenn er auf diese angesprochen wird. Geschieht das aber doch einmal, dann treten sofort Entzugserscheinungsleiden auf, die in der Regel dazu führen, dass umgehend Bekanntschaften und Freundschaften usw. mit jenen Menschen beendet werden, die es wagten, fraglich oder erklärend ihre Stimme bezüglich der Glaubenssucht zu erheben. Dies ist in der Regel der Grund, dass vom Gläubigen einfach Pflichten vernachlässigt und, wie schon gesagt, Bekanntschaften, Freundschaften oder enge Beziehungen einfach sang- und klanglos beendet werden.

Die Sucht des religiösen oder weltlichen Glaubens entwickelt sich beim heranwachsenden Menschen in der Regel schleichend, also nicht so, wie bei einem erwachsenen Menschen, der durch irgendein Erlebnis usw. von einem Augenblick zum anderen oder sonstwie in kurzer Zeit sich

einen Gotteswahnglauben aneignet. Bei einem Kind erfolgt der Glaube schleichend über mehrere fließende Stufen, die sich durch die Entwicklung des steigenden Alters ergeben, wobei das Suchtmittel Glaube mehr und mehr dazu gebraucht wird, Problemen auszuweichen, wobei auch die Kontrolle über die eigene Verantwortung bezüglich der Ethik und Moral verlorengelht und das Verlorene durch schlechte Gewohnheiten mehr und mehr ersetzt wird. Dabei dreht sich die Sucht Glaube nur noch derart, dass ein untergründiger oder offener Hass gegen alle Mitmenschen entsteht, die nicht exakt gleichen Glaubens oder ohne diesen sind.

Die Glaubenssucht beruht auf keinerlei genetischen Veranlagung, sondern einzig und allein auf indoktrinierenden Einflüssen und der unbedachten glaubensmässigen «Abkupferung» derselben durch den betreffenden Menschen. In einer religiös-gläubigen Familie findet ein Kind in jüngsten Jahren bereits eine schwierige religiös-gläubige Ausgangslage vor, die einen Risikofaktor dessen darstellt, dass das Kind unbeschadet selbständig seine Gedankenwelt entwickeln kann, denn der religiöse Glaube, der ihm durch die Familienmitglieder entgegengebracht wird, wirkt gefährlich indoktrinierend, wogegen sich das Kind nicht oder nur sehr schwer zur Wehr setzen kann. Je nach Familienkonflikten, Stress und Gewalt und gar Missbrauch in der Kindheit oder in der Jugendzeit kommt ein religiöser Glaube zustande, der keine tragfähige ethisch-moralische Selbstentwicklung zulässt, sondern erst recht jede persönlich ethisch-moralische Impulskontrolle und den Sinn für die soziale Entwicklung von Grund auf vernichtet. Dies schädigt auch die Kompetenzen für den Aufbau aller wichtigen Schutzfaktoren bezüglich der Gesundheit, folglich der heranwachsende Mensch zwangsläufig in seinem späteren Erwachsensein mangelhaft mit immungemässen Abwehrkräften zu haushalten hat. Das Ganze der Gewalt, des Streits sowie viele andere ethisch-moralische Unrichtigkeiten, die auch vom Umfeld der Gesellschaft herkommen und die sich negativ auf das allgemeine kulturelle Milieu auswirken, tragen sehr viel zum Glaubenswahn bei, der sich nicht nur religiös, sondern auch weltlich auswirkt.

Die gesellschaftlichen unzureichenden Normen der Ethik und Moral – die als solche in ihrem gesamten Umfang der «Psychologiewissenschaft» offensichtlich unbekannt sind, aber gesamthaft die umfänglichen Werte dessen bilden, durch die der Mensch zum wahren Menschen wird, wenn er diese erlernt, beherrscht und im täglichen Leben anwendet – sind das grosse Übel dessen, dass der Mensch als denkendes Wesen wider das Richtige, Neutrale und das Lebensbejahende denkt, entscheidet und handelt. Alles ist dadurch auf Kampf ausgelegt, auf bösartige Strafe, auf Mord und Totschlag, wobei der Mensch dies als gut und gerecht denkt, sieht, wähnt und verfehlt. Das ergibt sich auch in der Rechtsprechung, und zwar allein schon dadurch, dass die Todesstrafe Anwendung findet, wie auch heimliche oder offene Folter, ungerechte Beschimpfung und Verfolgung und ungerechte Strafmasse. Da ist auch der Faktor der Strafvollziehung, die nicht selten mit Drangsaliererei, Schikaniererei und sonstigen schlimmen und menschenunwürdigen Methoden einhergeht.

Kampf wird aber auch politisch geführt, und zwar mit gesetzlichen Zwangsmassnahmen, durch die dem Menschen die Freiheit beschnitten oder geraubt wird, wie auch mit Militär, durch das staatliche Feindseligkeiten mit Krieg ausgefochten werden, mit Befehlen zum Töten und Morden, was nicht nur massenweise Tote und Leid, Not und Elend bringt, sondern auch ungeheure Zerstörungen von wertvollen menschlichen Errungenschaften. Aber nicht genug damit, denn auch Leid und Not sowie Ausartung, Lug und schwerer finanzieller und sonstiger Betrug, Mord und Totschlag usw. durch verschiedene Sportarten sind derart ethisch-moralisch unwertig, dass es mehr als nur schaurig zu nennen ist. Dies darum, weil diese Sportarten nur auf Kampf und Sieg ausgerichtet sind, was nicht nur zu Streit und Gewalt führt, sondern auch zu Hass, zu Rache und Verfolgung und gar zu Mord und Totschlag. Es ist auch Machtbegehren damit verbunden, und jeder will grösser und besser sein als der andere, sein Nächster, und schon ist damit wieder ein Grund gegeben, um den Mitmenschen zu harmen, zu missachten und letztendlich zu hassen usw.

Dadurch entwickelt sich im Menschen eine Psychoaktivität, die sein gesamtes Scheindenken erfasst und derart beeinflusst, dass sein Gehirn einen komplexen chemischen Prozess von rund 90 Milliarden Nervenzellen in Gang setzt, die weiter chemische Botenstoffe produzieren und diese wiederum Gedanken auslösen und eine Haltung erzeugen, die nach Befriedigung verlangt, genauso, wie es auch die Sucht des Glaubens beansprucht. Dieser Vorgang lässt sich nicht mehr einfach ausschalten, weil er nur noch sehr schwerlich kontrolliert werden kann, wenn er einmal gegeben ist, weshalb bereits von vornherein darauf zu achten ist, dass das Aufkommen dieses Suchtzustandes eines Glaubens vermieden wird. Das aber ist nur möglich dadurch, indem der Mensch bei klaren Sinnen bleibt und sich nie und niemals glaubensmässig irgendeiner Sache hingibt und dadurch nicht der Glaubenssucht verfällt. Diese wirkt ausnahmslos derart, dass nur noch ein Scheindenken möglich ist, das darin fundiert, dass der Mensch nicht der Wirklichkeit und deren Wahrheit gemäss zu denken vermag, sondern dies nur scheinbar tut, was er aber nicht wahrnimmt, weil seine Scheingedanken nicht neutral, sondern in jedem Fall von dem beeinflusst sind, was ihn durch die Glaubenssucht beherrscht.

Die Problematik des Nichterlernens von Ethik und Moral – die in der Regel auch nicht in völlig umfänglicher Weise und nur in unzureichender Form ‹geübt› werden, weil diese unwissentlich psychologisch empfohlen werden, wodurch nur bestimmte Verhaltensweisen eingehalten werden sollen, um dadurch gesellschaftsdienlich zu sein – hat zur Folge, dass effektiv umfänglich das Nichtbeherrschen derselben in Erscheinung tritt. Tatsächlich wird der Mensch nicht nur bezüglich seines Glaubens süchtig, sondern auch von dem aus diesem hervorgehenden unzulänglichen ethisch-moralischen Verhalten. Und dies geschieht darum, weil die Glaubenssucht alle Aktivitäten und Verpflichtungen der Wirklichkeit und deren Wahrheit vernachlässigt, was nicht nur dem Menschen selbst, sondern dem gesamten sozialen Umfeld schadet. Doch der der Glaubenssucht verfallene Mensch nimmt das nicht wahr, wofür die Gründe sehr vielfältig sind, wovon die meisten in den Vorgängen des Gehirns stecken, denn wie bei einer substanzgebundenen Sucht stimuliert auch das Verhalten das limbische System und reagiert dementsprechend.

Wenn der Mensch tatsächlich von der Glaubenssucht – religiöse oder weltliche – loskommen will, hat er nicht so gute Chancen wie Menschen, die einer substanzgebundenen Sucht verfallen sind, denn bei diesen können die Entzugserscheinungen medizinisch behandelt und die Süchtigen notfalls in einer Klinik oder privat isoliert werden. Dies ist leider nicht möglich bei religiös oder weltlich Glaubenssüchtigen, weil sie täglich mit Mitmenschen konfrontiert werden, die ebenfalls glaubenssüchtig sind und mit ihrer Sucht jene beeinflussen, die sich davon befreien möchten. Also sind sie auf sich allein und darauf angewiesen, dass sie sich bewusst bemühen, ihre eigenen klaren Gedanken und Gefühle bezüglich der Wirklichkeit und deren Wahrheit zu erschaffen und auch danach zu leben. Dabei müssen sie sich auch klar sein darüber, dass sie sich ihren Willen der Einsicht und ihr Verhalten zu bewahren haben, sich fortan nur noch der Wirklichkeit und deren Wahrheit zuzuwenden. Dabei ist es falsch und also nicht richtig, verheimlichen zu wollen, sich von der Glaubenssucht zu befreien, denn es soll bekannt sein, dass nunmehr die Gedanken und Gefühle und das Wahrnehmen der effektiven Realität im Vordergrund stehen und sichtbar sowie hörbar werden. Das mag hier und da auch verhindern, dass durch Dritte Versuche gestartet werden, mittels eines ‹Überzeugenwollens› das Beibehalten der Glaubenswahnsucht zu erreichen. Es ist aber auch erforderlich, sich gedanklich und gefühlsmässig nicht niedergeschlagen, ängstlich und reizbar machen zu lassen, sondern es bedarf der ständigen Kontrolle der sich eigens auferlegten Verpflichtung, die Glaubenssucht zu bekämpfen und diese abzulegen.

Es ist also auch nicht so, dass ein Doppelleben geführt, sondern offen und ehrlich mit der Wirklichkeit und deren Wahrheit gelebt werden soll, wie diese tatsächlich ist. Wird dies voll und ganz berücksichtigt, dann ergibt sich auch keine Schwäche und kein Unvermögen, ohne die Glaubenswahnsucht zu leben, wie auch keine Ignoranz gegenüber den Glaubenswahnsüchtigen entsteht, folglich diesen trotz ihres Glaubenswahns normal begegnet wird, und zwar, ohne dass sie

bezüglich ihrer Sucht beharkt werden usw. Persönlich aber sind alle erforderlichen Abwehrmechanismen und Schutzvorkehrungen gegen die Glaubenswahnsucht zu beachten, was besagt, dass die Realität der Wirklichkeit und deren Wahrheit nie aus den Augen verloren werden soll und damit die Gedanken und Gefühle gesund und auf die Realität ausgerichtet bleiben, wie auch der Psychezustand stetig stabil zu sein hat.

Die Glaubenswahnsucht ist zwar sehr mühsam zu beheben, doch sie entspricht keiner Diagnose der absoluten Lebenslänglichkeit, denn wenn der Mensch durch das Erlernen ethisch-moralische Erkenntnisse gewinnt, dann kommt auch der Sinn für Logik, Verstand, Vernunft und Verantwortung auf. Dadurch ergibt sich, dass die Realität erkannt wird und kein ‹lieber Gott›, keine Engel oder ‹Heilige›, ‹gute Geister› usw. das Leben und alle Geschicke lenken, sondern der Mensch ganz allein durch seine bewussten Gedanken, Gefühle, seine vernünftigen Entscheidungen und sein korrektes Handeln. Dabei soll jedoch immer die Gewissheit gegenwärtig bleiben, dass keine Glaubenswahnsucht irgend etwas im Leben regelt, sondern der Mensch allein durch seine korrekten Gedanken und wertigen Gefühle seine richtigen Entscheidungen und sein in jeder Weise verantwortungsbewusstes Handeln bestimmt. Diese Verhaltensbasis ist so natürlich geschaffen, wie auch die Ethik und Moral, die natürlich bereits vor Hunderten von Jahrillionen schon in den ersten Lebewesen entstanden sind und gewährleistet haben, dass sich diese zusammentun und gar Familien und Herden bilden und mit Konflikten umgehen konnten. Die Zeiten seit damals sind in die Vergangenheit geflossen, und durch die Evolution ist der Mensch entstanden, der des bewussten Denkens, Gefühlschaffens, der Logik, des Verstandes und der Vernunft fähig wurde. Anstatt dass er sich jedoch von Grund auf der natürlichen Ethik und Moral zuwandte und sie bewusst in all seinen Werten erlernte, handelte er gegenteilig und entfernte sich mehr und mehr vom Natürlichen und damit vom Gros aller Werte der Ethik und Moral. Dadurch wurde er selbstsüchtig, falschdenkend und lagerte in den Tiefen seines Charakters all das Negative und Böse ab, das bei jeder passenden und unpassenden Gelegenheit ausbricht und hin bis zu Mord und Totschlag führt, seit alters her gar zu Krieg und Zerstörung. Dann kam noch der religiöse Glaube hinzu, der sich zum Wahn und letztendlich zur Sucht entwickelte, so dass das Gros der Erdenmenschheit heute der Glaubenswahnsucht verfallen und unfähig geworden ist, bewusst selbständig Gedanken zu pflegen und Gefühle zu schaffen, richtige Entscheidungen zu treffen und zu handeln, ohne dass wahnglaubensüchtige Faktoren mitspielen. Dafür wird der Grundstein schon in der frühen Kindheit gelegt, denn zu dieser Zeit wird bereits die Basis des Glaubens und damit der Vorläufer der Glaubenswahnsucht geschaffen, die den Menschen unfähig macht, bewusst all die vielen Werte der natürlichen Ethik und Moral zu erlernen, die sowieso von der Psychologiewissenschaft nur in wenigen Werten genannt werden, die gesamthaft aber in ihrer Ganzheit erforderlich wären, dass der Mensch wirklich zum wahren Menschen wird, der er von Grund auf natürlich sein müsste. Die umfänglichen natürlichen Werte der Ethik und Moral – die der Mensch der Erde aber missachtet und deshalb im Leben mit ständigen misslichen Herausforderungen konfrontiert wird – entwickeln sich nicht selbständig, sondern sind bewusst und willentlich zu erlernen. Es ist also in keiner Art und Weise derart, wie die sozialen Medien und die Psychologiewissenschaften immer wieder behaupten, dass alles Perfektion sei, denn diese Lüge und Irreführung hält den Menschen davon ab, Ethik und Moral zu hinterfragen und zu erfahren, dass das, was diesbezüglich öffentlich durch die ‹Fachkräfte› gelehrt wird, nicht mehr als Schall und Rauch ist. Weder führt das sehr mangelhafte Gelehrte den Menschen zum wahren Menschwerden, noch wird dadurch all das Böse und Negative behoben, wie der Hass, die Rache und Vergeltung, wie auch nicht die Verleumdung, die Kriminalität und Verbrechen, noch das Lügen und Betrügen, ebenso auch nicht Kriege, das Wüten, Foltern, Zerstören und Morden. Auch Mord und Totschlag privaterweise werden dadurch nicht eingedämmt, wie auch nicht Streit, sonstige Gewalt und alle Übel jeder Art überhaupt.

Mit dem bewussten Erlernen der Werte der Ethik und Moral lernt der Mensch die eigenen Stärken und Werte kennen, wodurch er in sich selbst ein gesundes Vertrauen erschafft, wie er auch seine selbst erarbeiteten Fähigkeiten nutzen und stets bewusst und wirklich aktiv und handlungsfähig bleiben kann. Die Bindung zu anderen Menschen bildet sich ehrlich und gut, und der Umgang mit ihnen wird vertrauensvoll und reflektiert das, was der Charakter wirklich im Positiven freigibt, was grundlegend durch das Bewusstsein und dessen Gedanken und Gefühle in positiver Weise erschaffen wurde. Nur aus dem Bewusstsein heraus bildet sich durch das bewusste Erlernen der wahre Zustand der Werte der Ethik und Moral, weshalb dieser als Moralbewusstsein bezeichnet und als Lehre des Erkennens, Wissens und Prinzipes auch Moralphilosophie genannt wird. Diese wird durch Logik, Verstand und Vernunft sowie Gedanken und Gefühle im Negativen oder Positiven erschaffen und geformt, wodurch also der Mensch selbst deren Ethik und den Moralstatus bestimmt, der auch die Ästhetik in sich birgt, also die Lehre der sinnlichen Wahrnehmung resp. Anschauung. Die Ästhetik bewegt die Sinne beim Betrachten der Dinge, wodurch der Mensch diese kallistikiert resp. gemäss seinen Empfindungen in etwas Angenehmes oder Unangenehmes einteilt, in etwas Schönes oder Hässliches usw. Die Schöpfungsenergie allein gewährleistet dem Menschen jedoch, dass aus seinem Bewusstsein die daraus hervorgehenden Gedanken und Gefühle in Logik, Verstand und Vernunft den Zustand seiner Ethik und Moral bestimmen und diese auch in Funktion halten. Wie er diese jedoch positiv oder negativ bildet und zur Geltung bringt resp. ausüben und erhalten kann, das bestimmt der Mensch selbst, jedoch wiederum in positiver oder negativer Weise durch logische oder unlogische Gedanken und Gefühle. Sind es verstandesgute und bewusste verantwortungsbewusste Gedankenregungen und auch dementsprechende Gefühle, dann entstehen daraus hochwertige ethisch-moralische Grundwerte von einer ausgesprochen guten und affirmativen Haltung bezüglich des allgemeinen Verhaltens. Aus gegenteiligen negativen Gedankenregungen und Gefühlen jedoch erfolgen schlechte und gar den Körper und die Gesundheit beeinträchtigende Auswirkungen, die eine schlechte Moral und einen ebensolchen Emotionszustand hervorrufen und die Ethik im Nichts versinken lassen. Also beruhen eine positive oder schlechte Ethik und Moral auf guten oder schlechten Gedanken und Gefühlen, die einen objektiven, lebensbejahenden oder einen unobjektiven und lebensnichtbejahenden Moralzustand sowie eine Ethik resp. ein sittliches Verhalten sehr negativer Form herbeiführen. Doch Moral und Ethik, die eigentlich die Grundpfeiler dafür sind, dass der Mensch mit seinesgleichen zusammenleben kann, so als Familie, in Freundschaft und Gesellschaft usw., sind auch im Umgang mit sich selbst von enormer Bedeutung, denn sie bestimmen grundlegend den Charakter des Menschen. Also ist es völlig irrig und falsch anzunehmen – wie das die ‹Fachleute› tun, annehmen, glauben und ‹lehren› –, dass das ethisch-moralische Moment nur als die Verhaltensweisen gegen aussen zu bewerten seien, denn grundlegend bestimmt es, was, wer und wie der Mensch selbst ist. Das Moralbewusstsein resp. die Moralphilosophie, die der Mensch pflegt und an den Tag legt, bestimmt seine Persönlichkeit, und zwar wer, wie und was sie ist. Ausserdem lässt sie unzweifelhaft auch klar erkennen, wie das Bewusstsein des jeweiligen Menschen arbeitet und wie wertig es bezüglich der Logik, des Verstandes und der Vernunft ist.

Wahrheitlich sind die wahren Werte von Moral und Ethik dem Gros der Menschheit nicht bekannt, und schon gar nicht die Tatsache, dass die eigene Persönlichkeit durch Ethik und Moral resp. durch das persönliche Moralbewusstsein bestimmt wird, dies geschweige, dass die einzelnen Faktoren geläufig sind. Einem grossen Teil der Menschen sind die Ethik-Moralwerte nur teilweise und spärlich in gewissem Rahmen bekannt, und zwar derbezüglich, wie Ethik und Moral und deren Verhaltensanwendung im grossen und ganzen gegenüber der Gesellschaft, den Mitmenschen, der Familie und in Freundschaften usw. wirkt. So ist es wirklich und wahrheitlich nur eine geringe Minorität, die sich tiefer und eingehender mit der Moralphilosophie auseinandersetzt und sie sich diesbezüglich verständlich sowie absolut richtig verhält. Wahrheitlich sind es aber nur wenige Menschen, eben eine Minorität, die sich sehr ernsthaft und weitgehend um die Werte des

Moralbewusstseins bemühen, das in sich viel mehr Werte birgt, als all die Beschreibungen der Psychologie aussagen und die von Moralisten usw. genannt werden.

Ethik und Moral bilden zusammen die Moralphilosophie, die das menschliche Entscheiden und Handeln im Guten und Bösen resp. im Richtigen und Falschen der Lebensführung und damit auch der Charakterhaltung aufzeigt, wie auch das allgemeine Verhalten und explizit den Umgang mit sich selbst und der eigenen Persönlichkeit, wobei die vielfachen positiven Werte und negativen Unwerte zur Geltung kommen.

Ethik und Moral sollen jeder Persönlichkeit der Menschheit Erfüllungspflicht sein, wobei das Leben und Verhalten des einzelnen dadurch wertig bestimmt werden soll, und zwar in Formen der täglichen pflegerischen Selbsterkenntnis und des professionellen freien Entscheidens, Handelns und Pflegens des korrekten menschlichen Verhaltens bezüglich aller Dimensionen. Diese Werte sind interdisziplinär bezüglich der autonom-persönlich-professionellen Interaktion auszurichten, und zwar in freier Selbstkontrolle, wie in den Werten aller autonomen Prinzipien, wie in positiver Achtsamkeit und Beharrlichkeit. Das Loyalitätsprinzip und das Friedensprinzip, wie auch die Gerechtigkeitsprinzipien, die positive Gesinnung, das Ordnungsprinzip, die Prinzipien Toleranz, Zielstrebigkeit, Harmonie, Einfühlung, Interesse, Hilfsbereitschaft, der Arbeitsamkeit, das Freiheitsprinzip, die Fürsorgeprinzipien und die Prinzipien des Schutzes aller Existenz des Lebens, der Schadensverhütung und der wahren Liebe, Fairness, wie auch des Respekts sind dazugehörend. Auch die Prinzipien der Empathie, der Sicherheit, Disziplin, des guten Gewissens, der Integrität, Gesundheit, Familie, Zielstrebigkeit, des Wohlstands sowie Erfolgs, des Nichtstehlens, der Reinlichkeit, Vertrauenswürdigkeit, Verlässlichkeit, Unterstützung und Hilfsbereitschaft, Akzeptanz, Belastbarkeit, Zuverlässigkeit und Nächstenliebe, der Freiheit, des Friedens und der Friedfertigkeit, der Zuneigung, Sympathie, Freundschaft und Anerkennung sowie Ehrlichkeit und Güte gehören dazu, wie auch des Gemeinwohls und alle guten Werte der Gesellschaft, des Nichttötens, der Gewaltlosigkeit, der Hasslosigkeit, der Rachelosigkeit und Nichtkriegsführung usw. Die nun genannten Werte sind jedoch nicht vollständig, denn nebst all den aufgeführten Bedeutsamkeiten bezüglich der ethisch-moralischen Werte, sind im wahrlichen Menschsein noch viele diverse andere, die der wahrliche Mensch zu beachten und zu erfüllen hat.

Es ist geboten, die Ethik und Moral allzeit in jeder Situation nach bestem Können und Vermögen umzusetzen, niemals Menschen irgendwie zu harmen, sie des Lebens zu gefährden oder gar dieses nichtig zu machen. Dies, wie auch alle Menschen und Lebewesen der Natur, der Fauna und Flora, wie auch der Planet Erde selbst und alle dessen Ökosysteme zu achten und zu schützen sind.

Moral und Ethik sind dabei für all die Täterschaften bezüglich ihrer selbst in jeder Beziehung nicht mehr als Schall und Rauch, denn sobald es um ihre eigene Sicherheit, ihr eigenes Hab und Gut und um ihre eigene «Haut» geht, ist all ihr Getue ihrer «Menschlichkeit» weg und verflogen. Dies eben darum, weil die Moral und Ethik niemals echt und keine feste Verhaltensweise, sondern nur scheingedanklich eine fixe Einbildung war, die als Idee und Phantasie existiert hat. Feindschaft, Hass, Rache, Verleumdung, Gewalt, Krieg und sonstiger Mord und Totschlag etc. lauern stetig hinter der Einbildungsmaske angeblicher Moral und Ethik des sich als wissend, gut, gerecht und rechtschaffen einbildenden Menschen. In Wahrheit aber ist er in sich selbst derart voller Widersprüchlichkeiten, folglich sofort alles Wissen, Gute, Gerechte sowie die Rechtschaffenheit usw. null und nichtig, vergessen und jede Form von eingebildeter Moral und Ethik vorbei sind, sobald sich auch nur ein Hauch einer Selbstverteidigung, von Hass, Rache oder Vergeltung regt. Es mag sich dabei um persönliche Gründe handeln, wie aber auch um befehlsmässige von Militärs, Gerichtsbarkeiten oder Behörden usw., die alle Einbildung von Moral und Ethik «vergessen» und das Gegenteilige zum Handeln kommen lassen, eben Unmoral und Ethiklosigkeit, die zur Geltung und zum Durchbruch kommen. Dies darum, weil diese grundlegend in der Tiefe des Charakters lauern und sofort «zuschlagen», sobald sich die Gelegenheit dazu bietet, weil sie über der

Einbildung jeder Moral und Ethik stehen und der Mensch diese wahrheitlich nicht gelernt hat und nicht pflegt, sondern sie sich nur einbildet. Insbesondere kommt die blosser Einbildung von Moral und Ethik beim Gros jener dummen Menschen zur Geltung, das gotteswahngläubig ist, oder das sonstwie religiöse Ambitionen pflegt und daher infolge seines Glaubens religiös-rachsüchtig ist. Viele von ihnen sind gar für die Todesstrafe und scheuen sich nicht – wie das schon seit alters her so war –, als johlende Gaffer bei öffentlichen Hinrichtungen gegen oft zuvor noch gefoltete Menschen zu agieren. Sehr oft wurden dabei den Hinrichtungsoffern zuvor noch alle Knochen gebrochen und sie anschliessend gerädert, während die Zuschauer sie dazu noch verhöhnten und sich daran «begeilten», dass die dem Tod Überantworteten höllische Qualen erlitten. Die Regel war dabei die – und dies ist heute noch so, wo öffentliche Hinrichtungen stattfinden, wie z.B. durch Steinigung, Köpfung, Erwürgen, Ertränken oder Erschiessen usw. –, dass sich die an der Hinrichtung «begeilenden» Massen der Zuschauer nachher wichtig machten, und zwar indem blagiert wurde, wie «Ich war dabei und habe alles mitangesehen» usw. (Blagieren im Schweizerdeutschen hat nichts mit spätlateinisch «Plagiat» zu tun, was «Menschenraub» usw. bedeutet, sondern es ist einfach ein Wort für grosssprecherisches Aufschneiden, Angeben, Behaupten, sich oder eine Sache wichtiger machen als man/sie wirklich ist usw.) Tatsächlich ist seit alters her das öffentliche Foltern und Hinrichten eines Menschen – zu alter Zeit oft auch Tiere, wie Schweine, Hunde, Katzen, Kühe und Pferde, Schafe, Ziegen und Hühner usw. oder Hähne, weil sie z.B. angeblich ein Ei gelegt haben sollen – nichts anderes als eine Befriedigung, Genugtuung, Zufriedenheit und für manche gar ein Wohlbehagen der Erfüllung der ausgearteten Vorstellungen.

Für die Masse der Dummen und Dämlichen war es ein Volksspektakel, das aber noch heute gang und gäbe ist in Staaten, die öffentliche Hinrichtungen praktizieren, wobei mit Sicherheit gesagt werden kann, dass sowohl die Gerichtsbarkeitlichen und die Richter, die eine Todesstrafe über einen Menschen verhängen, wie auch die Todesstrafevollstrecker und die sich begeilenden Zuschauer keinerlei Moral und Ethik ihr eigenen nennen können. Ihr Getue von Moral und Ethik, das sie vorgeben, ist ebenso nur heuchlerisch und ebenso wahrlich nur Betrug, wie es bei den sich begeilenden Hinrichtungszuschauern und den aktiv mordenden Militärs usw. und jenen ist, die in der Ehe und Familie, angeblichen Freundschaft, aus Habsucht, Geldgier, Hass, Rache und Vergeltung usw. morden.

Doch nun kommt die Frage auf, was Moral und Ethik in ihrem beinhaltenen Wert eigentlich bedeuten, was deren Sinn und Zweck ist. Grundlegend lebt der Mensch, ohne dass er sich eingehende Gedanken um diese Werte macht. Folglich versteht er auch nicht, dass die Moral und Ethik von ihm nur einbildungsmässig zur Anwendung gebracht werden, weil er, wahrlich und richtig gesehen, diese Werte nur scheinbar wirklich anwendet und danach lebt. In Wirklichkeit und deren Wahrheit lebt er in den moralischen und ethischen Werten nur derweise dahin, weil es gang und gäbe ist, sich in der Familie, im Freundeskreis, in der Gemeinschaft oder im Verbund einer Organisation oder in der Gesellschaft usw. einzuordnen und friedlich zu geben, was jedoch schnell ins Gegenteil umschlägt, wenn sich der «Wind» dreht und nicht alles so läuft, wie dies den Vorstellungen entspricht. Sehr schnell ist Erregung auf dem Tapet, dann Streit, Hass, Rache und Vergeltung sowie Verleumdung, was gesamthaft alles gegenteilig von Moral und Ethik ist, deren Begriffe vielleicht dem einen und anderen Menschen bekannt sind, die aber weder wirklich für die eigene Persönlichkeit erarbeitet, noch jemals bewusst zur Anwendung gebracht wurden. Die Regel ist nämlich die, dass nur dadurch das «friedliche» Zusammenleben in der Familie, im Freundeskreis, in der Gemeinschaft, im Militär und in der Gesellschaft usw. erfolgt, weil es «Sitte und Gebrauch» oder vorgeschrieben und einfach «Mode» ist, und nicht in bewusster Befolgung der Moral und Ethik verläuft. Also wird nicht Moral und Ethik bewusst erlernt und zur Anwendung gebracht, sondern nur etwas Scheinheiliges, das sich der Mensch einbildet zu tun, wenn er danach gefragt oder es von ihm gefordert wird. In Wahrheit jedoch hat er es nie bewusst gelernt und es auch nie von jemandem angenommen, dass er sich dessen bewusst wäre.

Wahrlich sind es nur wenige Menschen resp. eine Minorität, die sich in ihrer Verpflichtung dem Leben gegenüber bewusst der Moral und der Ethik widmen und sie willentlich, erkennbar, korrekt und selbstverständlich in ihr gesamtes Dasein einfließen lassen. Bei irgendwelchem Handeln denkt der Mensch weder an die Moral noch an die Ethik, sondern er handelt nur, und zwar völlig unbedacht und wie automatisch, und das hin bis zum Töten und Morden des Nächsten, wenn er sich bedrängt oder gefährdet fühlt oder sich seinen emotionalen Wallungen unkontrolliert hingibt. Über null oder nichts erachtet er plötzlich den Nächsten einfach als Feind und Widersacher, genauso, wie es praktisch jeder Soldat des Militärs macht, wenn er im Krieg oder sonstwie einen oder viele Mitmenschen auf einen Befehl hin oder in «Notwehr» ermordet. Was jedoch Moral und Ethik sind, ist weitem dem Menschen nur vom Hörensagen bekannt, wobei ihm der Sinn von diesen Werten jedoch unbekannt oder nicht derart geläufig ist, dass sie ihm wirklich intus wären. Daher ist es erforderlich, dass Moral und Ethik nicht nur zur Sprache gebracht, sondern einmal weitgehend erklärt werden. Dies, weil diese hohen Werte nicht nur für das Zusammenleben mit den Menschen allgemein lebenswichtig sind, sondern ihn auch persönlich zu dem machen, was er wirklich sein soll, nämlich wahrer Mensch. Das jedoch wird in keiner Moral-Ethik-Erklärung gelehrt, weil die Werte Moral und Ethik von den «Fachleuten» wissentlich nur als Grundlagen auf einen guten gesellschaftlichen Umgang und auf ein gepflegtes, respektvolles und rücksichtsvolles Miteinander bezogen werden, jedoch allgemein unbekannt ist, dass die ethisch-moralischen Werte grundlegend die Persönlichkeit des Menschen formen und ihn via das Bewusstsein über seine Gedanken, Entscheidungen und Gefühle handeln lassen. Dadurch erst entsteht der richtige Zustand von Moral und Ethik und ermöglicht es dem Menschen, sich wirklich als solcher zu formen, zu entfalten, zu leben und sich gemäss der Ethik und Moral zu benehmen. Und als wahrer Mensch und frei von tiefgreifenden und böse-negativen Charaktereigenschaften, wird er sich nicht gewollt von solchen beherrschen lassen.

Nur dann, wenn der Mensch sich bewusst-konzentriert dem Erfassen, Erlernen und dauerhaften Anwenden der Ethik und Moral widmet, ist er fähig, in erster Weise sich selbst und seinen Mitmenschen, wie weiter auch allen lebenden Kreaturen, wie auch dem Planeten, der Natur und der gesamten Fauna und Flora richtig und ehrvoll-würdig zu begegnen. Also sind die Moral und Ethik nicht nur wichtig und von sehr grosser Bedeutung, dass das Zusammenleben der Menschen ermöglicht wird, sondern – was äusserst selten ist, wenn es überhaupt einmal zur Sprache kommt und erklärt wird – den Menschen persönlich betreffen und ihn als solchen auszeichnen, wenn er wirklich die hohen Werte Ethik und Moral pflegt. Dies, weil ihn diese formen, gewissenhaft und ehrlich machen, wie auch zum wahren und selbstdenkenden Wesen Mensch, der allein der Wirklichkeit und deren Wahrheit getreu alles wahrnimmt und demgemäss seine Gedanken pflegt, die richtigen Entscheidungen trifft und danach handelt und folglich auch alles Lebenswerte schützt. Allein der richtige und gesunde Status von Moral und Ethik gewährleistet dem Menschen auch, dass Frieden, Freiheit, Gerechtigkeit sowie Gleichheit aller Menschen und Ordnung gegeben sein können. Etwas, das auch auf gesamthaft alle Lebewesen, den Planeten, die Natur und alle ihre Ökosysteme, wie auch auf die umfängliche Flora, auf alle Wasser, die Atmosphäre und die Jahreszeiten übertragen werden kann und in allem seine Gültigkeit hat. Folglich ist eindeutig bewiesen, dass das, was heute allgemein rund um die Welt beim Gros der Menschheit existiert sowie bezüglich Moral und Ethik gang und gäbe gelebt wird, unrichtig oder zumindest sehr mangelhaft ist. Wenn nämlich die Logik, der Verstand, die Vernunft und die Verantwortung gegenüber der Existenz jedes Lebens beim einzelnen des Gros der Erdbevölkerung genau betrachtet wird, dann ist erkennbar, dass Moral und Ethik bei diesem nur gerade so weit reichen, dass je nach Staat ein Teil der Familien, Freundschaften und der Gesellschaft und Organisationen usw. einigermaßen funktioniert. Dies kann jedoch nicht und nie dann der Fall sein, wenn grosse Massen von Menschen zusammengepfercht sind, wenn eine Überbevölkerung gegeben und zudem ausgeartet ist, wie dies auf der Erde in Erscheinung tritt. Auf diese Art und Weise resp. bei einer

Überbevölkerung ist es nicht möglich, dass ein Zustand einer richtig funktionierenden Ethik-Moral-Ausgeglichenheit zustande gebracht werden kann. Dies, weil zu viele Ausartungen jeder erdenklichen Façon gegeben sind, die vom einfachen Erregen des Menschen über Bösartigkeit, Hass, Rache, Kriminalität, Verbrechen bis hin zu Mord und Totschlag usw. reichen. Daher führen die Menschen der Erde seit Urzeiten schon Gemetzel und Schlachten gegeneinander, und seit der Glaubenswahn und die Religionen aufgekommen sind erst recht. Seither werden Kriege vom Zaun gebrochen, religiöse und politische, und massenweise Menschen getötet resp. ermordet. Und es werden Feindschaft oder Rassenhass ausgeübt, Gewalt angewendet, Streitereien bis zum Hass sowie zur Rache und Vergeltung geführt, während Lüge, Betrug und Unehrlichkeit «gepflegt» werden sowie Raub oder Diebstahl, Foltern, Hurerei, Quälen, Sklaverei, Menschenraub und Menschenschmuggel zur Tagesordnung gehören. Viele frönen der Selbstsucht resp. Selfishkeit, dem Grössenwahn, der Renommiersucht oder der Verleumderei, ebenso viele aber verfallen dem vielfältigen Lästern und der blinden Wut usw. Ethik und Moral sind wahrheitlich nirgendwo im ganzen Tun zu finden, weil sie wahrheitlich nur leeren, hohlen Worten entsprechen, weil sie nicht bewusst erlernt, sondern in Gedankenlosigkeit und völlig ohne Ernsthaftigkeit nur nachgeäfft werden.

Unkontrolliert, oberflächlich sowie einbildungsmässig benutzt der Mensch die «Scheinmoral» und «Scheinethik», und zwar darum, weil er selbst die richtige und wertvolle Moral nicht erlernt hat, sondern nur die Scheinmoral nachahmend gemäss dem nutzt, was er bei den Mitmenschen sieht und registriert. Das macht ihm irgendwie klar, dass er mit den Mitmenschen gut umgehen kann, wenn er eine Umgangsform benutzt, die positive Anerkennung findet. Also gewöhnt er sich an, seine Formen des Umgangs mit den Mitmenschen so anzupassen, dass er so wenig wie möglich Anstoss erregt, während er sich jedoch nicht darum bemüht, Ethik und Moral bewusst und gründlich zu erlernen und diesbezüglich alles völlig brachliegen. Gegenteilig zu diesem Positiven des Verhaltens zu den Mitmenschen, was er praktisch «abkuppert» und «scheinmoralisch» sowie «scheinethisch» zum Umgang mit den Mitmenschen nutzt, um bei ihnen «gut Kind» zu sein, hat dies nichts mit dem zu tun, dass er nun bewusst, ehrlich und wirklich Ethik und Moral erlernen würde. Folgedem, dass er das wahrheitlich nicht tut, nimmt er Gegenteilig alles Negative in sich auf und lagert es in der Tiefe seines Charakters ein, um es bei passender Gelegenheit nach aussen wirken und freizulassen. Dies geschieht dann im Bösen, Falschen und Schädlichen, bis hin zum Gewalttätigen, und zwar bis hin zum Streit und Hass, Rassenhass und zur Verleumdung, zur Rache oder Vergeltung, zum Glaubenswahn und bis zu Mord und Totschlag, wie zu Religionskrieg und Politikrieg und allem Bösen überhaupt.

Ein Gedanke, ein Gefühl, eine Entscheidung sowie eine Handlung sind genau dann falsch und schlecht, wie zudem nicht ethisch-moralisch, wenn sie einerseits ausgeführt werden, wenn der Mensch weiss, dass die Ausführung ethisch-moralpflichtwidrig ist, wie aber auch dann, wenn die Ethik und Moral nur oberflächlich sind oder überhaupt nicht gepflegt werden. Die Regel beim Gros der Menschheit der Erde ist die, dass es sich der wahren Ethik und Moral nicht bewusst ist, weil in der Regel der Mensch dieses Gros mit diesen Werten nur oberflächlich, flatterhaft und inhaltsleer einhergeht. Dies darum, weil er die Werte der Ethik und Moral eigens nicht kennt, und auch nicht weiss, dass Ethik und Moral gewollt und geflissentlich sich angeeignet und antrainiert zu werden sind. Da aber dieses Wissen und damit die notwendige bewusste Erlernung fehlt, sind Ethik und Moral für das Gros der irdischen Menschheit nichts mehr als ein Begriff oder Wort, womit beschrieben werden kann, was sein soll. Dies, um Frieden, Freiheit, Rechtschaffenheit, Ordnung und alles Gute und Positive aller Völker, aller Familien, der gesamten Politik der Welt, des Zusammenlebens, des Lebens selbst und aller Existenz des Planeten, der Natur und all ihrer Ökosysteme und so der Fauna und Flora zu haben.

Allein schon aus diesem Grund sind alle Formen der Anstandsregeln und ethisch-sittlich-moralischen Werte der Empfindungen und deren Normen, wie auch alle Werte und das

zwischenmenschliche Verhalten des einzelnen im Rahmen dessen Persönlichkeit notwendig. Wahrlich, nur wenn all die Werte als bleibende und allgegenwärtige sittlich-ethisch-moralische Werte vom einzelnen Menschen in seiner Persönlichkeit bewusst erlernt und tief in seinem Charakter verankert werden, wird sich das Böse und Negative zum Guten und Positiven wandeln. Erst dann können wirklich Ethik und Moral derart wirksam werden, dass alles von Menschen negativ Ersonnene aufgelöst wird, so endlich nach Zigtausenden von Jahren Frieden, Freiheit, Rechtschaffenheit, Wahrheit und sonstig Positives durchbricht und die Wirklichkeit des Lebens siegt.

Wahrheitlich ist der Mensch bezüglich der Ethik und Moral allgemein darauf ausgerichtet, diese nur achtlos, gleichgültig, interesselos und bedeutungslos sowie auch oberflächlich und gemäss den sehr wenigen Vorgaben der Moralprediger anzuwenden. Das ungenügende Moralbewusstsein ist in der Regel also praktisch nur auf eine «Sparflamme» ausgerichtet, weil die Moralapostelei der ethisch-moralischen Philosophie nur mangelhaft all die Werte des erforderlichen Verhaltens des Menschen aufzeigt, die ihn wirklich als wahren Menschen prägen würden.

Der Mensch achtet in der Regel nur gewohnungsmässig auf die wenige Anwendung der auf die Ethik und Moral ausgerichteten Werte, während in der Tiefe seines Charakters das Schlechte und Gegenteilige von Ethik und Moral lauert, was bei ihm zu jeder passenden oder nichtpassenden Gelegenheit zum Ausbruch kommt. Dies ist das Böse – und das sei immer wieder erklärt –, das in den Tiefen des Charakters lauert, weil es vom Menschen durch die Erziehung und durch die Einflüsse der Mitmenschen und der Umwelt registriert und unverarbeitet, unkontrolliert und nichtneutralisiert abgelagert wurde. Dies als stetig lauernde Unwerte, die bei dieser und jener Gelegenheit sofort zum Ausbruch kommen und das freiwerden lassen, was der Mensch charakterlich nicht unter Kontrolle hat und ausbrechen lässt. Diese seiner Kontrolle entgehenden unwertigen Charakterbelastungen, die auf Wut, Hass, Rache oder Vergeltung, Unehrllichkeit, Verleumdung, Herrschsucht, Lüge, Betrug, Rassismus, Macht such, Ausartung, Feindschaft, Parteilichkeit sowie Verfolgung usw. basieren, führen oft zu Mord und Totschlag oder zum Suizid, wie aber oft gar zu einem Krieg, wobei dann Tausende und gar viele Millionen Menschen ermordet und en masse verheerende Zerstörungen angerichtet werden. Alle jene tiefverankerten charakterlichen Unwerte, die durch die Erziehung, Selbsterziehung, Momente des Unwertigen von Äusserungen, Meinungen und Verhaltensweisen usw. bei Freundschaften, Bekanntschaften, der Umwelt und den Mitmenschen allgemein sowie durch das Weltgeschehen usw. aufgenommen und unverarbeitet, unneutralisiert und kontrollos tief im Charakter eingelagert werden, kommen ausbrechend sofort hervor und werden nach aussen wirksam umgesetzt.

Dies, weil sie, wie gesagt, unbeachtet und unbearbeitet geblieben sind und nicht verarbeitet und neutralisiert wurden. Und dies einzig darum, weil all die vielen Werte der Ethik und Moral nicht bewusst erlernt und sich zu eigen gemacht wurden, folglich auch nicht darüber nachgedacht und alles so geschehen gelassen wird, wie es sich eben ergibt. Der Mensch bemüht sich daher nicht herauszufinden, ob die Gewohnheit seines Handelns des Ausübens der Ethik und Moral richtig ist, denn Ethik und Moral sind sehr viel mehr, als ihnen die falsche und absolut in jedem Fall missverständliche und einem Hohn der Vollständigkeit entsprechende Moralapostelei Genüge zu tun sucht. Tatsächlich wird von den «Fachkräften» der Psychologie die Menschenpflicht der korrekten Anwendung von Ethik und Moral nicht in dem Rahmen erkannt und gelehrt, was das Ethisch-Moralische in seinen Werten wirklich in sich birgt, weshalb alles derart windig lehrend ausgeführt wird, wodurch keine wahrliche Belehrung stattfindet, sondern von der Psychologiegarde nur aus einer schlechten und eigennützigen Motivation ethisch-moralisch schlecht und gesamthaft unverstehend «gelehrt» wird.

Was nun den Begriff «Moral» anbelangt, so ist dieser aus dem lateinischen Wort «moris» entlehnt (lat. Sitte, Gebrauch). Mit Moral wird demgemäss gesagt, dass sich der Mensch an Sitten und

Gebräuche halten und sich damit in das sittliche Verhalten einfügen und folglich er sich nicht unmoralisch verhalten soll, so also, dass er sich so verhält, wie es eben die festgelegten Normen und Regeln von Anstand und Benehmen und folglich des entsprechenden Verhaltens von Mensch zu Mensch erfordern. Wenn jedoch der Mensch dies nicht richtig erlernt, so, dass er eine Situation moralisch nicht richtig zu beurteilen vermag, kommt es zwischen den Menschen in der Regel zu Zerwürfnissen, zu Streit, Hass, zu Gewalt, Rache oder Vergeltung, Verleumdung, Unehrllichkeit, Mord und Totschlag, Selbstmord, Lüge, Betrug usw., zur Verleumdung bezüglich sich selbst und gegen Mitmenschen usw., wie aber sogar zur politischen Feindschaft und dadurch zu Krieg, militärischer Morderei und Zerstörung von vielerlei menschlichen Errungenschaften.

Wenn der Mensch unmoralisch handelt, weil er seinen tiefen negativen Charaktereigenschaften freien Lauf lässt, dann wird er wütend und haut einfach drauf, wenn ihm etwas <wider den Strich geht>. Oder er richtet sinnlos Gewalt gegen sich selbst an, wütet unbedacht und sinnlos gegen Mitmenschen. Es ist aber auch so, dass er Hass, Schuldgefühle oder Depressionen entwickelt, oder sich einfach zurückzieht, wie er andererseits jedoch oft Gewaltdelikte verübt, weil er ethisch-moralische Konflikte nicht lösen kann und einfach <durchdreht>, und zwar darum, weil er die sehr weitumfassenden Werte von Ethik und Moral niemals bewusst erlernt hat. Das aber führt in der Regel früher oder später zu negativen und recht bösen charakterlichen und unkontrollierbaren Verhaltensauswüchsen, die sehr oft im Selbstmord oder als andere böse Folge in Mord und Totschlag enden. Das aber würde nie und niemals geschehen, wenn der Mensch Ethik und Moral in all ihren Werten bewusst erlernen würde, und zwar in deren Umfänglichkeit, und zwar so, wie sie tatsächlich naturmässig gegeben sind und den Menschen zum wahren Menschen machen, wenn er all die hohen Werte der Ethik und Moral bewusst und umfänglich eingehend erlernt, diese für die ganze Zeit seines Lebens in sich birgt und zur Anwendung bringt.

Ist der Mensch bezüglich Ethik und Moral wahrlich bewusst gebildet, dann wird er niemals über Leichen gehen, folglich er auch nie und niemals Feindschaften eingeht und auch niemals Todesstrafen und Kriege befürwortet oder führt, für solche er niemals irgendwelche Hilfe leisten oder an solchen teilnehmen wird. Gegenteilig aber, wenn er dies doch tut, dann bedeutet es, dass der Mensch nicht rechtschaffen Ethik und Moral bewusst gelernt hat und dadurch ethisch und moralisch vollkommen sittenlos, verkommen und sittlich-verwahrlost, wie auch lasterhaft, rassistisch und lügnerisch sowie betrügerisch ist. In jeder Art ist er verdorben, liederlich und verrückt, versaut und verworfen, hassvoll, rachsüchtig, selbstbezogen, rechthaberisch, negativdenkend, selbtherrlich und überheblich. Sein Denken ist nur ein Scheindenken und schafft in ihm böse, schlechte und ausgeartete Gefühle; er ist im Benehmen schmutzdelig und bietet ein schlechtes Image. Darum ist es auch so, dass das Gros der irdischen Menschheit als friedliche Gesellschaft nicht funktionieren kann, denn der Mangel bezüglich der Ethik und Moral beim Gros der Menschen der Erde ist nicht nur katastrophal, sondern derart unwertig und nichtig, dass selbst Kinder bereits in jüngsten Jahren zu Mord und Totschlag neigen und gar bedenkenlos und wild ihresgleichen zum Ermorden verführen, sei es aus Hass, Übermut, Spass oder aus anderen und jedenfalls immer verkommenen Begründungen, die ethisch-moralisch und auch anders nie und niemals zu rechtfertigen sind.

Als erster wichtiger Stützpfeiler für die Ethik-Moralentwicklung ist eine fürsorgliche sowie sehr achtsame und enge Bindung sowie das ethisch-moralische Verhalten der Eltern gegenüber dem Kind erforderlich und unumgänglich, und zwar von frühester Jugend der Geburt an. Dies lehrt und fördert nicht nur die Kooperationsbereitschaft des Kindes, sondern das Ganze hat auch einen sehr grossen Einfluss auf die notwendige Bindung bezüglich des Kindes und der Eltern, was grundlegend dazu führt, dass sich das heranwachsende Kind sicher, geborgen und geliebt fühlt. Dies bildet die eigentliche Wurzel des Werdens der Ethik und Moral des neuen Menschen, wobei dies also bereits

am Anfang des Lebens liegt und nicht erst dann das Werden und Verstehen der Ethik und Moral beginnt – wie die Psychologie fälschlich behauptet –, wenn die Logik, der Verstand und die Vernunft erst in späteren Jahren beginne, wobei dies irrig erst mit 8 bis 11 Jahren angesetzt wird. Infolge der Gemeinsamkeit bildet sich beim Menschen die tiefgreifende Kooperation und der sogenannte Teamgeist des Menschen schon in den ersten Minuten nach dessen Geburt, denn durch die Mutter wird der Keim und Impuls der menschlichen Ethik und Moral im neugeborenen Menschen gesetzt, weshalb es notwendig und erforderlich ist, dass die das Kind geborene Mutter ihre Pflicht des Mutterseins von Beginn an ganz wahrnimmt und dies auch lebenslang beibehält.

Ethik und Moral sind eine Sache, die nicht erst begann, als – wie «Fachleute der Psychologie» fälschlich behaupten – vor etwa 400000 Jahren angeblich Menschen gemeinsam zu jagen und Nahrung zu sammeln begannen, sondern es war schon zu Beginn des Entstehens der ersten Lebensformen so. Schon als früheste Vorläufer des Ur-Menschen hatten die ersten Lebewesen vor Hunderten von Millionen Jahren den natürlichen Drang der beschützenden «Beelterung» ihrer Nachkommen. Diese bestand darin, dass die Nachkommenschaft von ihren Eltern derart behütet und geschützt wurde, dass sie sich geborgen fühlte, wobei das Ganze mit einer Form des richtigen Benehmens verbunden war, und zwar jeweils der Art gemäss, was besagt, dass durch jede Nachkommenschaft Regeln gelernt und befolgt wurden, die nicht nur ein geschütztes Leben und Zusammensein mit den Eltern ermöglichte, sondern auch mit ihresgleichen, also in der «Gesellschaft» der Herde. In Worte der heutigen deutschen Sprache gekleidet, war dies nichts anderes als eine sehr frühe Form der Ethik und Moral, die aus völlig natürlichen Regungen und Verhaltensweisen der frühen Lebewesen hervorgegangen ist und ein gutes Zusammenleben ermöglichte.

Nun, als nach vielen Millionen von Jahren später der Mensch kam und im Lauf der Zeit sich seiner selbst und des Denkens bewusst wurde, da legte er alles das ab, was die Lebewesen schon vor vielen Jahrmillionen infolge natürlicher Vorgaben entwickelten, eben das, was wir heute Ethik und Moral nennen. Werte, die allein ein friedliches Leben des einzelnen, in den Familien und Freundschaften, im Bekanntenkreis und in der Gesellschaft bewirken, was aber wahrheitlich vom Menschen bezüglich des Erlernens und in der Anwendung nur einer psychologischen Sprechensmache entspricht, die im Ganzen effectiv nichts anderem entspricht, als einer Farce und einem Hohn sondergleichen. Dies darum, weil die Werte der Ethik und Moral nicht in ihrem gesamten Umfang gelehrt werden – weil sie offenbar der Psychologiewissenschaft auch nicht bekannt sind, folglich sie darüber nicht orientiert ist, welche wichtigen Werte in der Ethik und Moral effectiv enthalten sind. Die Werte aber, wenn sie vom Menschen bewusst und ernsthaft erlernt und angewendet würden, hätten durch seine ernsthaften und umfänglich ehrlichen Bemühungen eines richtigen Denkens und der daraus erzeugten wertigen Gefühle zur Folge, dass er der Wirklichkeit und deren Wahrheit gemäss das Leben und sein Dasein führen würde. Er wäre effectiv derart bewusst bemüht, seine gesamten Verhaltensweisen sowie sein Handeln in Frieden, Freiheit und allgemeiner Verbundenheit mit allen Menschen, mit der Natur und deren Ökosystemen, dem Planeten und mit der gesamten Fauna und Flora zu führen. Er würde sich allen Gewalttätigkeiten, jedem politischen und sonstig möglichen Krieg enthalten und wahrlich freiheitlich und zufrieden ein Leben ohne religiösen oder weltlichen Glaubenswahn führen. Hass und Rache und auch Rassenhass, Suizid und privater, politischer, militärischer oder sonstwie organisierter Mord und Totschlag, Folter und Gewalttätigkeit aller Art, wie auch aller Art Zerstörung usw. wären ihm fremd. Dies darum, weil der gesamte Umfang aller Werte von Ethik und Moral derart gebildet sind, dass diese, wenn sie bewusst erlernt und als Charakterwerte gebildet werden, das Unrichtige, das Lebensunwürdige, alle Gewalttätigkeit und alles Friedensstörende, Freiheitsfeindliche und Lebenszerstörende schon in den ersten Anfängen im Grunde auflösen und eliminieren, ehe diese überhaupt sich zu entwickeln vermögen.

Ethik und Moral sind nicht nur verhaltensmässige Grundsätze, wie sie auch nicht nur das Verhalten der Individuen in einer Gesellschaft regeln, wie sie aber auch nicht nur die Leitlinien für ein richtiges Verhalten festlegen und das falsche aufzeigen, wie sie auch nicht nur die Werte und Prinzipien der sozialen Normen aufzeigen, an die sich der Mensch als Mitglied der Gesellschaft halten soll, denn wahrheitlich sind sie sehr viel mehr. Das wird leider durch die Psychologiewissenschaft völlig falsch verstanden und missgelehrt, denn grundsätzlich bilden Ethik und Moral jene wichtigen Faktoren und Werte dessen, was einerseits den Typus des Charakters des Menschen spezifizierend kennzeichnet. Weiter auch, wie das wahre Menschsein offen zum Ausdruck gebracht wird, jedoch gegenteilig durch das Fehlen der Werte Ethik und Moral aufweist, dass der Mensch charakterlich und verhaltensmässig nicht den Normen des Anstandes, des wahren Menschseins, der natürlichen Vorgaben und gesellschaftlichen Ordnung, des Friedens und der Freiheit usw. entspricht.

Im Umgang mit den Mitmenschen ist der bindende Massstab bezüglich ethisch-moralischen Verhaltens gegeben und beschränkt auf das gute Benehmen, gute Handlungen, eine saubere und verständliche Sprache sowie gute Umgangsformen, die als akzeptierende und wertige Regeln und Gebote gelten. An diesen ethisch-moralischen Verhaltensweisen hat sich der Mensch allzeit zu orientieren, wodurch seine Haltung dann exakt als moralisch gut gilt, besonders dann, wenn der dieserart sich benehmende Mensch aus dem Motiv bzw. seiner Gesinnung heraus seine normativen Verpflichtungen wahrnimmt. Damit aber ist der Sinn und Zweck der wahren Ethik und Moral nicht erfüllt, denn diese sind nur der winzigste Teil des Ganzen und sagen so gut wie nichts bezüglich des wahren Charakters des Menschen und dessen charakterlicher Prägungen aus. Dies hinsichtlich des Verhaltens, Handelns und Wirkens bezüglich dem, wenn die tief im Charakter lagernden und nach aussen durchbrechenden sehr negativen Eigenheiten freiwerden und Unheil oder einfach Negatives zur Wirkung bringen.

Ethik und Moral bilden zusammen die Moralphilosophie, die nicht nur das menschliche Verhalten bezüglich all der privaten, der familiären, freundschaftlichen, bekanntschaftlichen sowie der gesellschaftlichen Umgangsregeln aufzeigt, denn wahrheitlich sind sie sehr, sehr viel mehr. Sie bestimmen nämlich darüber, wie, was und wer der Mensch wirklich ist, wie er seit seiner Geburt bewusst lernte oder nicht lernte und sich bewusst bildete oder nicht bildete bezüglich des wahren Menschseins. Die vom Menschen gelernte und wirkende Ethik und Moral – wenn diese wirklich bewusst erlernt wurde – bewirkt, dass er selbständig und eigens seine Gedanken und Gefühle pflegt, eigene wertige Entscheidungen trifft und gemäss denen bewusst richtig und korrekt handelt. Also zeigen die ethisch-moralischen Werte auch das eigene richtige Denken und Gefühleschaffen, wie auch das wertige Entscheiden und Handeln im Guten und Positiven auf, wie aber beim Nichterlernen das Falsche und Negative. Das allgemeine richtige und hochwertige ethisch-moralische Verhalten, wie auch explizit der Umgang mit sich selbst und der eigenen Persönlichkeit beweist die Richtigkeit des wahren Menschseins, wobei durch diese vielfache Werte zur Geltung kommen. Gegenteiliges ergibt sich jedoch bei jedem Menschen, dem die hohen Werte der Ethik und Moral völlig oder zumindest grösstenteils fehlen und sie ihm fremd sind, wenn er nicht bewusst und willig die gesamten ethisch-moralischen Werte erlernt hat. Das bewusste und willige Erlernen gesamthaft aller dieser Werte Ethik und Moral und deren tägliche und dauerhafte Umsetzung macht erst den Menschen zum wahren Menschen, der er naturmässig sein soll. Diese Werte sind jedoch viel umgreifender, als diese der Psychologiewissenschaft bekannt sind, und gehen sehr weit über das hinaus, was sie als Ethik und Moral nennt. Grundlegend sind die wenigen Werte praktisch nicht mehr als das, was allgemein als «Tropfen auf einen heissen Stein» bezeichnet wird, denn das Ganze umfasst sehr viel mehr, denn es beinhaltet alles das, was den Menschen zu dem macht, was er natürlich sein soll, eben ein wahrer Mensch. Dies aber zu werden bedingt, dass

das bewusst gelernt und im täglichen Leben nachvollzogen wird, was Ethik und Moral wirklich in sich bergen. Es bedeutet auch, dass strikt alles Negative, Falsche und Unrichtige usw. aufzulösen und zu neutralisieren ist, dass es sich nicht als böse und schlechte Eigenschaft tief im Charakter festsetzen und bei jeder passenden oder unpassenden Gelegenheit zum Ausbruch kommen kann. Dies insbesondere durch irgendwelche Erregung usw., wodurch die unverarbeiteten und nicht neutralisierten Unwerte, die sich tief im Charakter ablagerten, nach aussen durchbrechen und Unheil anrichten. Dies geschieht in Form von Lügen und Betrug, wie auch als Hass, Wut, Rache, Verleumdung, jedoch auch als Vergeltung, Gewalt und Täuschung, als Krieg, Selbstmord, Mord und Totschlag und Zerstörung usw. Alle die unverarbeiteten Unwerte, die ethisch-moralisch nicht tragbar und vom Menschen bewusst zu bekämpfen, wie aber durch ein williges Erlernen der umfangreichen Werte zu neutralisieren sind, werden bei Nichtbeachtung zwangsläufig tief im Charakter abgelagert, aus dem diese wieder hochkommen und der Mensch sich mit diesen negativ outet, wenn er sich aus irgendwelchen Gründen erregt.

Ethik und Moral sind also sehr viel mehr als nur Verhaltensweisen usw. im Umgang mit den Mitmenschen und der Gesellschaft allgemein, denn wahrheitlich beinhalten sie all die hohen Werte, die zum wahren Menschsein erforderlich sind. Daher soll jede Persönlichkeit gemäss den wahren ethisch-moralischen Werten gebildet werden, denn Ethik und Moral bilden zusammen die Moralphilosophie, die das menschliche Entscheiden und Handeln im Guten – und Falschen – aufzeigt, wie auch das allgemeine Verhalten und explizit den Umgang mit sich selbst und also der eigenen Persönlichkeit, wobei vielfache Werte zur Geltung kommen.

Ethik und Moral sollen jeder Persönlichkeit Erfüllungspflicht sein, das Leben und Verhalten des einzelnen soll dadurch wertig bestimmt werden, und zwar in Formen der täglichen pflegerischen Selbsterkenntnis und des professionellen freien Entscheidens, Handelns und Pflegens des korrekten menschlichen Verhaltens bezüglich aller Dimensionen. Diese Werte sind wahrlich interdisziplinär bezüglich der autonom-persönlich-professionellen Interaktion auszurichten, und zwar in freier Selbstkontrolle, wie in allen Werten aller autonomen Prinzipien, wie in positiver Beharrlichkeit und Achtsamkeit. All die Werte des Loyalitätsprinzips und Friedensprinzips, wie auch die Gerechtigkeitsprinzipien, die positive Gesinnung und das Ordnungsprinzip sowie die Prinzipien Toleranz, Zielstrebigkeit, Harmonie, Ehrlichkeit, Einfühlung, Interesse und die Hilfsbereitschaft, die Arbeitsamkeit, das Freiheitsprinzip, die Fürsorgeprinzipien und alle die Prinzipien des Schutzes allen Lebens, der Schadensverhütung und der wahren Liebe, Fairness, wie auch des Respekts sind dazugehörend – wie aber auch die Prinzipien der Empathie, der Sicherheit, Disziplin, des guten Gewissens, der Integrität, Gesundheit, Familie, Zielstrebigkeit, des Wohlstands sowie Erfolgs und des Nichtstehlens, der Reinlichkeit und Vertrauenswürdigkeit, der Verlässlichkeit und Unterstützung erforderlich sind. Weiter gehören auch die Akzeptanz und die Belastbarkeit, Zuverlässigkeit und Nächstenliebe dazu sowie die effective Freiheit und Zuneigung, wie auch die Sympathie, Freundschaft und Anerkennung, wie auch das Gemeinwohl, das Nichttöten usw.

Ethik und Moral bedeuten «nicht töten»; das besagt auch, dass nicht Kriege geführt und nicht Todesstrafen verhängt werden sollen, dass aber auch der Mensch nicht streiten, nicht hassen und nicht gewalttätig usw. sein soll. Ethik und Moral sagen aber auch aus, dass der Mensch selbstbewusst, selbstsicher, pflichtgetreu und ehrlich usw. sein soll.

Das Bewusstsein ist sehr viel mehr, als allgemein von der Wissenschaft behauptet wird, nämlich, dass dieses in weitestem Sinne das Erleben mentaler Prozesse und Zustände bilden, wahrnehmen, beurteilen und etwas bewusst als Wissen erkennen und vertreten würde. Wie auch, dass durch das Bewusstsein das Fühlen, Sehen, Hören, Schmecken und vieles mehr und anderes möglich sei, was aber in diesem Sinn nicht stimmt, denn das Bewusstsein kann all diese Werte nicht selbst erschaffen, sondern sie nur wahrnehmen und folglich auch nur beurteilen. Dies darum, weil

nämlich separat die entsprechenden Sinnesorgane im Gehirn für das effective Wahrnehmen all dieser Faktoren zuständig sind, die erst die entsprechende Wahrnehmung machen müssen, um diese dann an das Bewusstsein weiterzuleiten, wodurch in diesem dann erst das Wissen bezüglich des Wahrgenommenen entsteht. Und das ist nur möglich, weil die Schöpfungsenergie das Bewusstsein wirklich belebt. Diese Energie und Kraft ist es auch, durch die es allein dem Bewusstsein möglich ist, Gedanken zu schaffen, die je nach Gedankenart negative oder positive Schwingungen erzeugen, die dementsprechend wieder auf die nähere und weitere Umgebung und die Lebensformen selbst störend oder belebend einwirken. Für den Menschen kommt dies – selbst auf die Weite – emotional zur Geltung, folglich also ein anziehender oder ablehnender Faktor entsteht, wie z.B. eine Sympathie und Freundschaft, oder eine Antipathie und gar eine Feindschaft, wie auch zur Freude und zum Frieden usw., wie aber auch zu Hass, Rache, Krieg, Mord und Totschlag usw. Je nach Gedankenformen schlagen sich diese auf den wirklich denkenden oder scheinenden Menschen nieder, und zwar derart, dass der eine froh und fröhlich oder einfach «aufgestellt» wird, während ein anderer «sauer», gewalttätig, böse, wütend oder psychisch krank wird. Psychisch krank eben darum, weil das Bewusstsein vom Menschen selbst ständig durch die eigenen alles verneinenden und ihn verwirrenden Gedanken und damit durch die daraus entstehende Gefühlswelt negativ beeinflusst wird. Dadurch also, dass der Mensch Kraft und Energie seines Bewusstseins zu Gedanken und seinem Gefühlszustand formen kann, ist es ihm möglich, diesen negativ oder positiv zu gestalten und dessen Wert hochleben zu lassen oder krankhaft zu zerstören. Die Beschaffenheit der Gedanken-Gefühlswelt gestaltet sich nach menschlicher Verstehensweise als Psychezustand, demgemäss also ein «psychisches Aufgestelltsein» zur Geltung kommt, oder anderweitig eine «psychische Niedergeschlagenheit» oder gar ein Dauerzustand von «psychischer Krankheit» die «Tagesordnung» beherrscht.

Die Psyche ist kein Bestandteil oder ein Produkt des Bewusstseins oder des Köpers resp. dessen Organismus, sondern ein aktueller Zustand, den der Mensch selbst völlig allein durch seine Gedankenwelt und seine daraus resultierende Gefühlswelt hervorruft und erschafft. Das Bewusstsein selbst birgt in sich also keine Psyche, sondern diese wird vom Menschen durch seine Gedanken und Gefühle selbst erschaffen, und zwar als aktueller Zustand des Resultats, das sich aus seinen positiven oder negativen Gedanken-Gefühlsrichtungen ergibt. Wenn also die psychologische Wissenschaft erklärt, dass die Psyche die eigentliche Gesamtheit des menschlichen Zustandes seines Fühlens und des Empfindens und seines Denkens sei (Anm.: Leider ist jedoch beim Gros der Erdlinge nur ein Scheindenken vorhanden, das krank und dumm macht), dann muss dem zugestimmt und das als richtig anerkannt werden. Gegenteilig aber ist es völlig falsch, dass die Psyche die «geistige» Gesamtheit aller Persönlichkeitsmerkmale des betreffenden Menschen sei (wobei von den Psychologiewissenschaftlern religionsbehangen natürlich nicht von Schöpfungsenergie gesprochen wird, sondern von «geistig»). Es ist aber wieder richtig, dass die Psyche bzw. die psychische Gesundheit als mentale Gesundheit zu bezeichnen ist, wie auch, dass das heutige biopsychosoziale Wissen die psychische Gesundheit davon abhängig macht, dass ein komplexes System biologischer, psychologischer und sozialer Faktoren erforderlich ist, dass die psychische Gesundheit wirklich durchgreifen kann. Diese psychosoziale Gesundheit ist als «Zustand des Wohlbefindens» zu definieren, durch die ein Mensch seine Fähigkeiten wirklich nutzen kann. Die in Erscheinung tretenden normalen Lebensbelastungen kann der Mensch normal bewältigen wie auch produktiv bearbeiten, und zudem ist er im Stande, sich selbst und der Familie, den Freunden und der Gemeinschaft etwas Gutes zu tun, wenn die psychosoziale Gesundheit des Menschen wirklich in Ordnung ist. Dies hängt natürlich von vielen verschiedenen Faktoren ab, und eben besonders davon, dass bezüglich der eigenen Person alles gedanken-gefühlsmässig gesund und in Ordnung ist und allen Anforderungen Bestand halten und gut nützen kann.

Die Psyche ist also nicht ein Bestandteil des Bewusstseins oder überhaupt des Menschen, sondern diese ist ein aktueller Zustand seiner Gedanken-Gefühlswelt, der in negativer oder positiver Weise

zum Ausdruck gebracht wird. Das aber ist besonders in der heutigen Zeit ein heikles und gar ein Tabu-Thema, denn der Mensch der Erde verweichlicht immer mehr und krasser, denn er liess und lässt sich immer mehr von der Technik leiten und verliert sich darin, folgedem er laufend weniger acht auf sich und sein Selbst gibt und sich einfach im Trend des Fortschritts bewegt, folglich nur noch von höherer behördlicher Warte und den Banken usw. aus über ihn geherrscht wird und er in sich selbst verlorenght, ohne dass er dies in seiner Dummheit resp. in seinem Nichtdenken realisiert. So gibt es für ihn immer mehr Hemmschwellen, immer mehr psychische resp. gedanklich-gefühlsmässige Beschwerden und Verletzungen, wofür es aber keine Hilfe gibt, weshalb immer mehr Menschen im Suizid enden, und zwar schon seit vielen Jahren, und vielfach ohne ersichtlichen Grund. Ausserdem entwickelt er sich über seine gesamte Lebensspanne durch den Einfluss der ihn umgebenden Umwelt und all die ihn treffenden Ereignisse, folglich er sich im Lauf des Lebens ändern und er einer anderen Gesinnung werden kann.

Normalerweise jedoch können jeder Persönlichkeit bestimmte Merkmale zugeordnet werden, wobei diese Eigenschaften weitgehend stabil sind, wie z.B. die Verhaltensweisen und das Temperament, jedoch können die Einstellungen stark ändern, insbesondere durch den Einfluss eines religiösen Glaubens, wie jedoch auch durch andere und absolut nur weltliche Beeinflussungen.

Bezüglich der psychischen Gesundheit und gesund zu bleiben, spielen Gedanken-Gefühlsregungen die absolut massgebendste und wichtigste sowie vorbeugende Rolle. Als einzelne Person kann der Mensch jedoch nur bedingt darauf Einfluss nehmen, ob er psychisch gesund bleibt oder nicht, denn um den Zustand der Psyche überhaupt erstellen und auch richtig in Form setzen zu können, bedarf es des Umgangs mit den Mitmenschen. Doch ist immer der Mensch selbst daran schuld, wenn er ein psychisches Problem entwickelt. Dabei spielen jedoch auch Einflüsse der sozialen, kulturellen, wirtschaftlichen sowie die umweltmässigen Faktoren und die damit verbundenen Mitmenschen eine wichtige Rolle. Doch immer werden allein und selbst die persönlichen Lebensumstände und der Zustand der Psyche bestimmt, denn es gibt keine genetische Veranlagung, wie die psychologische Wissenschaft behauptet, wie es auch keine bewusstseinsmässige oder sonstwie eine dem Menschen angeborene Psyche gibt, denn wahrlich ist diese nur ein Zustand, der durch den Menschen selbst erschaffen wird, und zwar durch seine Gedanken und seine Gefühle, durch die der Zustand zustande kommt, der einfach Psyche genannt wird.

Das Bewusstsein ist der schöpfungsenergiebelebte Faktor, der dem Menschen das wirkliche Wissen durch das Gesehene, Erlebte, Erfahrene, Gehörte und Gelernte nicht direkt wissentlich feststellend aufnimmt und ihm die Wirklichkeit und deren Wahrheit der Wahrnehmungen vermittelt. Dies geschieht dadurch – und es sei abermals deutlich erklärt –, dass zuerst die entsprechenden Sinne ihre Wahrnehmung zu machen haben und diese dann an das Bewusstsein weitergeben. Die Sinnesorgane entsprechen nicht dem Bewusstsein, sondern sie beziehen sich auf bestimmte verschiedene Hirnareale, die Eindrücke und Reize usw. bezüglich des eigenen Körpers des Menschen, wie aber auch aus der direkten, nahen und fernerer Umwelt wahrnehmen. Diese Sinne umfassen weit mehr, als dies die Wissenschaft behauptet, die nur 5 Sinne des Menschen anführt, wobei aber viele mehr sind als eben nur Hören, Riechen, Tasten, Sehen und Schmecken. So sind auch der Sprachsinn, Logiksinn, Verstandessinn, Vernunftssinn, Wahrnehmungssinn, Persönlichkeitssinn und Bewegungssinn zu nennen, wie aber auch der sehr bedeutende Wirklichkeitssinn, der Wahrheitssinn und viele weitere andere, die absolut existieren und für den Menschen von Bedeutung sind. Besonders die Wissenschaft der Psychologie bis hin zur Psychoanalytik und Psychebehandlung kommt durch das Nichtwissen dieser Tatsache weit ins Hintertreffen, was sehr oft und immer mehr bei psychisch geschädigten Personen zum Suizid resp. Selbstmord führt.

SSSC, 6.4.2023, Billy

© FIGU 2023

Einige Rechte vorbehalten.

Dieses Werk ist, wo nicht anders angegeben, lizenziert unter
www.figu.org/licenses/by-nc-nd/2.5/ch/

**Die nicht-kommerzielle Verwendung ist daher ohne weitere Genehmigung
des Urhebers ausdrücklich erlaubt.**

Erschienen im FIGU-Wassermannzeit-Verlag:
FIGU, «Freie Interessengemeinschaft Universell»,
Semjase-Silver-Star-Center, Hinterschmidrüti 1225, 8495 Schmidrüti, Schweiz